

Cezarina Adamescu

Lacrimi de mir

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ADAMESCU, CEZARINA

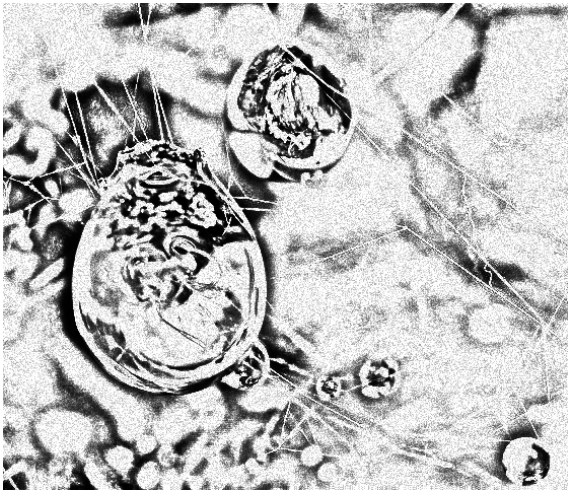
Lacrimi de mir / Cezarina Adamescu. - Galați:
Sinteze, 2009

ISBN 978-973-1917-66-5

821.135.1-1

I

Lacrimi de mir

Motto:

*“Nu cum sunt eu sunt eu
ci cum ești tu sunt eu
Un fel de tu sunt eu
pe care nu l-ai mai lăsat
să fie eu...”*

- Nichita Stănescu -

INSTANTANEE LIRICE

Am sub ochi, sub formă de manuscris, dar purtând deja referințe editoriale, volumul de micropoeme, "Lacrimi de mir", al Doamnei Cezarina Adamescu. Personal, am avut cinstea de a fi recenzentul a 4 sau 5 dintre cărțile sale, deși ele sunt mult mai multe și provin din zone foarte diferite: poezie, proză, eseu, exegeză creștină, etc.

Ceea ce ne propune această inepuizabilă autoare în volumul de față reprezintă produsul unei întinse perioade de exercițiu poetic ținut în tainițe cu sigil și pecete, pentru a-și spori, prin reclusiune și alchimie interioară, valorile de înțeles și expresivitate.

Scriitoarea nu intenționează o ordonare tematică a producției sale, ci urmează traseul capricios al inspirației, surprinzând și lăsându-se surprinsă de caracterul spontan al iluminării într-un moment dăruit, de mare tensiune a gândului și simțirii și reprodus în forma scurtă de fulgerare și descărcare a emoției: catren sau terțină, rareori depășind aceste structuri de versificație.

În genere, suntem încredințat că, chiar în cele mai obișnuite reacții și reprezentări ale Domniei Sale, freământul cugetării se raportează la misterul creației și Măreției Divine.

Dar poeta nu se dovedește o obediență sărăcăcioasă, împreunându-și palmele în dreptul frunții și cerșitorind înspăimântată milosârdie, cu ochi secătuiți de lacrimă cerească și de lumină, ci încearcă, chiar cu conștiința zădărniceii, un dialog neîntrerupt cu Conștiința Unică.

Pe de altă parte, suntem încredințat, Domnia Sa are convingerea că doar subtilitatea deturnantă a limbajului poetic și dramatismul trăirii pot înlesni comunicarea Privilegiată.

Uneori meditația poetică dobândește aspectul de simplă notație, dar divulgând o stare de spirit denotativă de o excepțională sugestivitate: "În evantaie:/ aer de primăvară,/ nări amețite." Evantaiul poate cunoaște aici redimensionarea și reconformarea unei pâlpii rezonante și diafane de instrument armonic esențializant, ordonator și sublimant, dar și de orgă cosmică reflectantă.

Altundeva poeta face un elogiu al recursului la iubirea tămăduitoare adunată-n strânsoarea palmelor pro-slăvinduse în cadențe bănuite de “superb menuet”. Aviditatea cuprinderii le face să nu-și mai ajungă: “Strâns lipite/ palmele noastre/ dansând un superb menuet/ nu-și mai ajung ele însele...”

Pentru ca, în alt loc, “iminenta iubire” să capete echivalența unui “plânset de stea în cădere.”

O întreagă poveste întrunind sugestii de reflexivitate eminesciană se cuprinde în cadența lirică a economiei de 15 silabe, dispuse în tristih ale unui mic poem fără nume: “Iminentă iubire, /plânset de stea/ în cădere.”

Căderea în iubire capătă configurarea și consistența meditativă a astrului împovărat de răceala albastră și orgolioasă a refuzului atingerii din contingent, “eșuând” în suferința lacrimii, prin diversiunea superbă a erosului. Semnificația se augmentează prin amplexarea de boală cosmică pe care o capătă sentimentul “imanent” al iubirii.

Aspirația de duh stelar o determină pe poetă să opereze modificări în însăși substanța astrală, act pur de hipertrofieri liric personalizantă: “Întrupat în lut/de stea/duhul meu, / făptura mea...”

Dar iată și o certă prelungire în ecou meditativ de stilistică blagiană: “Mâine și eu / mă voi petrece / la fel cum senină aş trece / peste fragile cărări / spre Empireu.”

În alt catren, sugestia trupului căutându-se în chemarea secretă a instinctului erotic este redată prin gestul repede reprimat al unei voci neidentificabile, venite din orizontul cucerniceii îndelung exersate: “Cămăși de noapte sumese / peste trupuri virgine.”

Dar tocmai de aici vine și sugestia neîndoioasă de sacralizare a omenescului prin tandrețea contemplării din clipa încremenită, din decupaj izolant.

E ușor de sesizat la această prodigioasă natură eminentemente lirică, poeta Cezarina Adamescu, o sensibilitate care pornește dintr-un nucleu al incendierii și exultanței, dar care se temperează la suprafață prin determinanți etici, astfel, încât

ceea ce apare capătă expresia de mir a echilibrului și grandorii crescute pe solul proliferant al uimirilor și bucuriilor din revelație.

Se întrevește aici o venerație adâncă, adeseori provenită din vitalism și patimă păgână, reconvertite în adorație celestă, însetată de miresmele suave ale Înaltului și pe care încearcă să le identifice în semnele comunicabile ale lucrurilor, așa cum ele se destăinuiesc în ceremoniile diurne.

Un scurt sentiment al curgerii irefutabile, de măcinare metafizică, este cu toate acestea prezent în întreaga sa destăinuire de gând picurat.

O acceptare îndurerată, neajungând până la revoltă, ci topindu-se în atitudine pioasă se decelează ușor la această natură lirică, încercănată de stranietatea unei experiențe care-și rezervă neconținut partea sa de nepătruns și insidios: “Unul lângă altul, / clepsidre străine/măcinând pe/ cont propriu nisipul...”

Că supunerea în fața aprioriilor nu este atât de senină pe cât ar părea se observă lesne în repetarea destul de frecventă a motivului perisabilității:

“Poposite în lut,/ oasele trecerii,/ sigle nevrednice, /fum despletit.”

Sau: “Sfarmă surcele/ Cuvintele grele/ Zvârle trecutele/ Cuvintele mutele...”

Cuvântul capătă nu de puține ori aparența imposibilității de a comunica în absolut, mai ales atunci când se multiplică în roiuri de slove neputincioase, pulbere a unei reflexivități sfărâmate crescând pe “strigătul mut”: “Un popor de cuvinte/ acoperă strigătul mut,/ o nație-ntregă de flori de omăt/ intempestive...”

Mici afectări grațioase ale unui sentiment cochet și orgolios o vizitează uneori pe poetă. Dar care mai pot fi mulțumirile creatorului decât conștiința mai mult sau mai puțin secretă a zodie sale zeești? “Slujesc poezia/ făcând reverențe/ ca o regină / desculță și-n zdrențe...”

Și parcă din această constantă a predestinării, de data acesta folosindu-se de motivul labirintului, fac parte

versurile:”Oricât aş muri / mă voi naște / în același misterios labirint / rătăcindu-mă.” Dar iată o excelentă metaforă a “perversiunii” instinctului recunoscându-se în inefalabile configurări: “Ah, cum mai miroase/ pielea ta/ a neliniște !”

Alteori melancolia creează impresia că se instalează definitiv în ființa copleșită de rău existențial, imposibil de precizat, și, prin urmare, imposibil de evitat: un fel de efluvii imateriale și pidosnice care curg din toate direcțiile copleșind-o ca într-o hăituire de cețuri mișcătoare. Numai durerea capătă consistența fermă a dinților înfiți “cu sfială” în coaja tare a tristeții.

Meditația sceptică, nuanțată ironic și inducând un sentiment al abandonului fără lecuire într-o realitate a irealității și deviantă este ușor de identificat : “Muști cu sfială/ colțul melancoliei./ Nici o durere irosită, / riduri definitive...” Pentru ca, în alt catren, poeta să se închipuie un edecar vlăguit eșuând iremediabil pe un arhipelag al ispitei și iluziei cu substrat metafizic: “Mă mirui pe prund / trăgându-mi luntrea/spre mal,/ arhipelag iluzoriu...”

Acest tip de reflectanță artistică în forma descărcării de energie intensă și adunată în punct vibrator pare să convină poetei fascinate de prestigiul concentrării conceptuale, nucleice și expresive. Nu în ultimul rând, vom remarca, ca particularitate a artei sale, reprezentând totuși specia, tentația de a extrage din banal și întâmplător valori de semnificație și a conferi acestora farmecul ascuns și misterios al insolitului.

CONSTANTIN S. DIMOFTE

*Stele-stropi de lumină
în peșteri.*

*

*Sfâșiat de miresme
îți vorbesc gângurit
cu petale...*

*

*Ecoul picăturii de
liniște
în apele tale lăuntrice*

*

*Cine sunt eu?
Sunt aerul tău
Sunt celălalt
Celălalt tu.*

*

*Ani, mușuroaie.
Ah! cum ne mai trădează
nisipul!*

*

*Așa cum apari
oglindită în steaua Alcor
ca o apă vremelnică
în care un orb
își limpezește orbitele...*

*

*Mi-e sufletul
neted și alb
ca după o lungă
spovedanie...*

*

*Respir sincopat
aidoma ritmului
ploi în streșini.*

*

*Un țipăt străin
de cuvinte
o pasăre adulmecând
orizontul...*

*

*În evantaie:
aer de primăvară
nări amețite.*

*

*Dezleagă un vis:
fără însemnătate
cad lacrimile.*

*

*Strâns lipite
palmele noastre
dansând un superb menuet
nu-și mai ajung
ele însele...*

*

*Iminentă iubire,
plânset de stea
în cădere...*

*

*Rătăcitoare cumpănă
de zbucium
de mreaja apei
să mă las sedusă...*

*

*Gândurile –
cai dezinvolți
pe nisipoase întinderi.*

*

*Pașii tăi osteniți
râni pe stinghera zăpadă.*

*

*Minuscule scoici
vântură ochii
corăbii fără catarge...*

*

*Să trăiesc
netrupesc
pe pământul gol
de miez
eremit –
într-o inimă de schit...*

*

*Pagină albă:
sub voalul de tul
efigia însingurării.*

*

*Umbre de vis
și mister
poezia filelor albe.*

*

*Mă-ncarc de milă
pentru cuvinte
scurt pretext
pentru jinduita,
malignă singurătate...*

*

*În orbitoarea lumină
cuvintele tale
pietre albastre
de lună.*

*

*Spațiu de jind:
mâini căutând
să se sprijine.*

*

*Actul detașării de sine,
mozaic de poeme
gălăgioase...*

*

*Cu fiecare murire
surprins
mai vulnerabil.*

*

*Ninsori în oglinzi
lacrime
gata să cadă...*

*

*În toi de îngheț
a înflorit un copac.
Ce sărbătoare!*

*

*Stare de urgență:
necumințenia
arcuindu-și vertebrele...*

*

*În căușul visării
vrăfuite pe talger
stau promisiunile:
vrednice daruri de inimă.*

*

*Pe ruinele nopții
se hârjonesc
pricolicii târziului.*

*

*Să mai hrănesc
un prigor,
să primenesc o fântână
dă-mi răgazul...*

*

*Cum să mai scriu
deslușit?
Mi se coagulează
cuvintele.*

*

*Pe coapsele clipei
în echilibru
cu anii rămași
în chip de floare
de sprijin...*

*

*Cuvântul ascuns sub
tăcere mă doare.
Din pomul oprit
câteodată-mi mai cade
un măr viermănos, putrezit,
la picioare...*

*

*Cale întoarsă:
nevoind a mă naște
cad în adâncuri.*

*

*Șiragul de fructe uscate
răsfirat printre degete
rugi ostenite.*

*

*Dintr-o tufă de tuie
noaptea
mă priveghează.*

*

*În căușul poemului
țipătul nibelungilor
respirația baroc
a ființei în care
sălășlui...*

*

*Sunt țintuit fără greș
de glonțul
cuvântului...*

*

*Câmpul ce alb e
de stele în salbe.
Ce de fiori!
Soare, mă dori!*

*

*Tiranice și devoratoare
triburi întregi de cuvinte
executând pe de rost
dansuri de pantomimă...*

*

*Selene
rănește cu secera
pruncii nenăscuți
ai fângăduinței.*

*

*Întrupat din lut
de stea
duhul meu,
făptura mea...*

*

*E vremea strânsului
plânsului
în potirul de chihlimbar
dăruit mai apoi
în florar...*

*

*Dintâiul copil
răsturnându-ți destinul:
ce poezie!
Un ultim popas
ilicit
în spațiul cel
fără de margini.*

*

*Mâine și eu
mă voi petrece
la fel cum aș trece
peste fragile cărări
spre Empireu...*

*

*Întârziindu-mi ființa
prin văile somnului
râs în flăcări...*

*

*Captivă progresiei
învăț
terapia surâsului...*

*

*Sunt un cuvânt anonim
eliberat din detenție
pe cauțiune.*

*

*Printre necunoscuți
și prieteni,
muze nestatornice:
paserile personale.*

*

*Desculță,
în straie de purpură
calc pe zăpada în flăcări...*

*

*Pe ninse poteci
mirosind a salcâm
subsiori de năluci...*

*

*Împrejurului meu
niagară,
apa fierbinte și sfântă
pe care aș fi alunecat
la venire...*

*

*Ceremonial:
o nuielușă de-alun,
un fântânar
fluierând într-un
izvor de neliniște...*

*

*După arderea gândurilor
arunci în scorbura zilei
un sipet de cenușă
furată...*

*

*Roagă timpul
să-ți dăruiască obol
o secundă.*

*

*Liniștea – sorb
al adâncurilor
plin de caiere albe.*

*

*Cioplesc pe îndelete
secunda
- lemn de rug –*

*

*Unelte anonime
gândurile hai-hui
biciuie urme terestre...*

*

*Delirul sforilor
asumate pe risc
realitate care subjugă...*

*

*Imperiu de vise
materie-n țândări
pururea vie.*

*

*Singura mea
stare perpetuă:
neverosimilul.*

*

*Același dar
ca și nașterea
o singură dată
se dăruie...*

*

*În apele mele lăuntrice
un anonim
ascultă
lecții de liniște...*

*

*Câteva jumătăți de nimicuri:
surâsul ca o strângere
de mână pe întuneric
gesturi în aer liber...*

*Îmi șlefuiesc cu migală
elitrele
fără să bănuie măcar
ce hrubă enormă
înconjură aerul...*

*

*Două lacrimi complice
ca niște vagi promisiuni
linșând paloarea
nepăsării...*

*

*Dimineața aceea subțire
culcușul sărutului
iscălindu-ne frunțile...*

*

*Pe apa-nceputului
inventez un surâs
în stare a desfereca
toate ieșirile...*

*Suspendat de-un fir
singurătatea poetului
- halou reflexiv –*

*

*Printre marote și fauni
un caloian alergând
după nălucile ploii...*

*

*Lacrimi uitate
valuri tăiate
de secera lunii...*

*

*Plici-plici clipocitul
pleoapelor
promisiunea nisipului
că nu va aluneca
pe zgomotul dinaintea
surzeniei...*

*

*Cămăși de noapte sumese
peste trupuri virgine.
Cine să-mi fi strigat
fruct interzis?*

*

*Mă biruie aduceri aminte
- paleativ –
pentru străvechi
cicatrice...*

*

*Carnea
mai dulce ca sufletul.
Spiridușii durerii
mă ademenesc
cu duhul blândeții.*

*

*Sângele bântuit de fantome
se lenevește.
Pașii târșiți ai disperării.*

*

*Fiecare piatră
adăugată la templu
un început
de nemurire.*

*Sigla inimii
despicată în mii de
celule, pâlپایe din ce în ce
mai arar, pe retină...*

*

*Cuvinte agonizând peste
lucruri mai vii
decât ființele.
Cum să cutreieri cu pasul
nemărginirea?*

*

*În zbor – aripei sfârșitul
la fel ca prigorului
în cântec...*

*

*Un aer străin îmi devoră
lacom, privirile,
în timp ce cu aripi vremelnice
mă înalț tot mai mult
în plină furtună...*

*

*Cu palmele goale
tatonând înserarea
particip la faptul mirării...*

*

*O lacrimă tremurătoare
ca degetul arătător
indicând o stea
în cădere...*

*

*În meandrele visului
biciul țârânei
mă-ncinge precum
o eșarfă...*

*

*Fără odihnă
hăituindu-se-n cerc,
deziluzii...*

*

*Cuvintele mele
pe rând zămislite
semințe înfipte
în praguri de cripte...*

*

*Lumii fința o dau
prefăcută în
mii de cuvinte!...*

*

*Însămi
ecoul ispitei
con de refracție durută...*

*

*Certitudini târzii
vămi peste rugine
idoli de tinichea.*

*

*Dimineții
subsiorii îi mugură
cerați cu fir
din iedera zânelor.*

*

*Hulubi înfoiați
răspândiți în eter
cuvintele-n care
și astăzi mai sper
din ugerul lor
că voi bea
lapte sacru...*

*

*Umblu desculță
prin tandrul văzduh
încotro?*

*

*Stelele mă dojenesc
pentru pudica mea
lumină lăuntrică...*

*

*Mă lepăd de umbre
așa cum m-aș lepăda
de întunericul nepământeian
al urâtului.*

*

*Străjer al pădurilor
Lyrei
scormon un vis
în somnul palisandrului...*

*

*Mirosind a salcâm
subsiori de năluci;
invers plângând
în ropote limpezi
cișmele fecunde...*

*

*Pavane, mazurci, cavatine,
alchimie baroc
cu miresme divine...*

*

*Pâlpâie-n vid
celulele trupului meu
reclădind universul...*

*

*Mă-ncearcă extazul
răsfârângerii
în steaua
cu numele mamei...*

*

*Amintirea
tiptil pe sub uşă.
Oficiez ritualul tăcerii.*

*

*La orizont
un tunel de tăcere.
Deasupra surâsului
levitează un înger...*

*

*Lumea din mine
un pod traversând
vertical
criza de moarte.*

*

*Din părul tău izbucnind
duium de barbare seminţe
încolţind
în pântecul vieţii.*

*

*După amiaza
mai bătrân cu o ploaie
adulmec târziul.*

*

*Adie un vânt și
timpul mă mângâie
vindecătorul.*

*

*Două aripi suntem
sclipind uimitor
în bătaia zborului lin
al aducerii aminte.*

*

*Singurătate:
gheme de ceață-n amiezi
duminicale.*

*

*Mă mirui de dor
împreună cu luna
călcând peste ape...*

*

*Sfâșiat de neliniști
ca dintr-un somn
de copil
cobor din cuvinte...*

*

*Niciodată același
așa cum apari
punând parafa târziului
peste ce-ar fi putut
să devină rotund...*

*

*Noaptea
fără amnar fermecat
aprind focul sacru.*

*

*La răstignirea sublimului
plânsul în doi
printre ghimpi, ghimpi
și lujeri de crin.*

*

*Plânsul mărunțit
în rotunduri arabe
al secundelor
dezastre repetate
ale îngăduinței?*

*

*Insinuându-se-n iriși
imperceptibil, angoasa
elan retezat în duminici.*

*

*Sirenele Craiului Nou
răscumpără
echilibrul fragil
al oglinzii...*

*

*Dincolo de omătul
gesturilor
sărutul pe frunte
al unui fir de tăcere...
Policandrele unui castan
înflorindu-mi triumf
la hotarul duratei
întemeiere de lacrimă.*

*

*Oficiind tăcerile
bat câte-un cui
în fiecare nouă tristețe.
Doar blânda Selene
îmi dă cu evlavie
un semn că exist...*

*

*Pelinul nostalgic
al fângăduinței:
bucurie durută.*

*

*C-un braț de crini
calci peste spini
printre străini...*

*

*În sanctuarul de sine
un singur cuvânt
rostit cu buze
străine.*

*

*Propriul har
poartă-n obroc
vânt nenoroc...*

*

*Atâtea făpturi
vechi icoane
pământului cuminecătură...*

*

*Deget prelins
peste amintirea sărutului.
Relieful obrazului
tatuat de atingere...*

*Provocator;
hohotul singurătății
gustul de sânge
al pierderii sinelui.*

*

*Înfiorat de propria
juventute
arhitect și constructor
de fum...*

*

*Stele fierbinți
diamante
pe zăpada de flăcări.*

*

*Apoteoză
fâșii de purpură
înfășură pântecul cerului.*

*

*Vâlvățile sângelui
piept vânzolit
de un înger de veghe...*

*Port în colțul gurii
floare*

*și un înger
port în pântec
jumătate sunt ființă
jumătate sunt idee
nu știu altă nevoie
decât a-mi fi
însămi – cheie...
Mă nasc risipesc
din rărunchii unui cuvânt
ademenitor
ca un murmur
de dragoste...*

*

*Pasărea dimineții
se scaldă în
ploaia de miozotis
a sinelui...*

*

*Răscumpăr peșin
frunzele murite.
Foamea pescărușilor
o revendic
acordând încă o șansă
uitării...*

*

*Murmurul sânelui
gonind licurici
peste volutele clipei...*

*

*Vinovate de albul
murdar,
ciori – îmbrăcate
mirese.*

*Printre ruine
albind
cuvinte vechi
nefolosite încă...*

*

*Ce cântec balcan
cu miresme santal
mă-nfășură-n somn
melopeic?*

*

*Acrobat vulnerabil
execut salturi mortale
peste trambulina
cuvântului...*

*

*O suită frivolă de
mâini
dans răstignit
în ventricole...*

*

*Liberă, liberă cazi
ca-ntr-o fântână
în veșnicul Azi.*

*

*Viața
de pe umerii căreia
aluneci
în brațe cu aerul...*

*

*În spațiul acestei trăiri
cuvintele
corăbii de scoici
pe suprafața oglinzii...*

*

*Se scurg în derâdere anii.
Pe cât de puțini sunt amicii
pe atâta de mulți sunt dușmanii.*

*

*Curg nefiresc
albă-n dorința de dragoste
și mă aflu
în vis de copil
tot mai neclară,
mai turbure...*

*

*Un inefabil
dorindu-se atins,
pipăit, ca un balon
de săpun
prins cu mâna...*

*

*Hohotul singurătății
gustul de sânge
al pierderii sinelui...*

*

*Trupescul delir
din vârful peniței,
ștreang sau iubire?*

*

*Treaptă cu treaptă
cutreier dialectica
eului-tu.*

*

*Chem lumina mai aproape
să o nărui peste pleoape
și abia abia respir
când cuvintele prefir...*

*

*Fără soț bulucindu-se
fulgii duruți ai
clepsidrei...*

*

*De la mugure până la sâmbur
nici o durere irosită
- riduri definitive –*

*

*Persuasivă –
magia tăcerii
spațiu subit
de înstrăinare...*

*Derutate de izme
căprioarele poeziei,
gesturi (des) făcute a pârğ
provizii din tine însuți.*

*

*Ce limbă,
alta decât a neliniștii
s-ar cuveni descântată
pentru câtă
nefolosită ființă?*

*

*Suntem matrozi ai
cuvântului
subit aureolați
de-nțelepciunea căderii...*

*

*Fidelitate:
sălaş consimțit
pentru vise hoinare.*

*La porțile sinelui
umbra ta
fără nici o
aureolă.*

*

*Învăț să mă slujesc
de propriile
arderii...*

*

*Oarbe ca un
ochi străpuns
întrebări
fără răspuns...*

*

*Însăși tăcerea
înscriindu-ți obrazul,
câtă risipă!*

*

*Gândurile nu sunt
altceva
decât pietre
în rostogolire...*

*Lacrimi:
inscripții pe piatră
de suflet...*

*

*O floare
în chip de sabie
sacră
decapitează urâtul.*

*

*Roua de sine
atât de lesne
împrumutându-ne
aerul...*

*

*Starea de har
ca un aer ne ține
când pasărea sinelui
vama va trece...*

*A nins dezinvolt.
În unele suflete,
Câtă lumină!*

*

*Peste pleoapele nămiezii
secetă, ninsoare,
pilduitoare mistere...*

*

*Cu aripi fragile
cobor peste file
păbușită-n abis
ca pescărușul ucis,
de marea, năuca...*

*

*Simplă alege:
câte un semn,
poate același,
pradă grimaselor
din oglindă...*

*

*Vânători iscusiți
ucid fără preget
amintiri pe meninge.*

*Semințe de întuneric
ochii de lup
hăituit
ai singurățății...*

*

*Nimeni la ușă.
Doar cuvintele
executând
dansuri de pantomimă...*

*

*Os cu os
ursit să renasc
zi de zi
mă nedumeresc.*

*

*Sufletul meu
curată enigmă
între cunoaștere
și paradigă...*

*

*Umblu prin lume
ca umbra unei idei
prin sine însăși...*

*

*Ermitaj
între mine și tine
spațiu etern de dispută.*

*

*În labirintul acesta verbal
scrâșnetul dinților
înăbușă irepresibil
cuvântul.*

*

*Viața -
pierdere și câștig
în căușul memoriei...*

*

*Unul lângă altul
clepsidre străine
măcinând pe
cont propriu nisipul...*

*

*Plouă pe valuri.
Mă miruie
îngerii serii.*

*

*Poposite în lut
oasele trecerii
sigle nevrednice
fum despletit...*

*

*Un popor de cuvinte
acoperă strigătul mut
o nație-ntreagă
de flori de omăt
intempestive...*

*

*Pântec rotund
sâmbure înflorind
în aproapele...*

*

*Slujesc poezia
făcând reverențe
ca o regină
desculță și-n zdrențe...*

*

*Sfarmă surcele
cuvintele grele.
Zvârle trecutele
cuvintele mutele...*

*

*Cuvântul ucis:
spulber de vis,
spulber de vis.*

*

*Echilibru fragil:
anii rămași
în chip de floare
de sprijin...*

*Merg pas oprit
cu sângele putrezit
de neiubit...*

*

*Noaptea
lumina mă vrea
îmi intră sub piele...*

*

*Subsiorile pleoapelor
cusute cu liniște
ispitesc diminețile
hărăzite nesomnului...*

*

*Aerul dintre miresme
clipocit de mirări
la crepuscul...*

*

*Nu rămân
nici nu plec
zi de zi
mă petrec.*

*

*Fir de lumină
întuneric în ghemotoace.
Să mă înghită, vorace
umbra mea stă la
pândă...*

*

*Te înlăuntri
luptând cu sinele orb
robit nesomnului
vul-ne-ra-bil.*

*

*Subit asudat
de atâta albire
suspină un crin.*

*

*Meandre lăuntrice
vuiet danubian
dinspre meleaguri
virane.*

*

*Cuvintele tale
ca roua pe sufletul meu.
Ce pace înaltă!*

*

*Dincolo de tăcere
ne vrem sâmburii
aceluiiași fruct...*

*

*Spânzurat de-un ciulin
plânsul – merinde
al păsării Lyră...*

*

*Ce muzică mută.
Mă-nfrupt din cuvânt
sorbindu-l
pahar de cucută...*

*

*Blândețe mele
cuvinte, ce mușuroaie
de oseminte!*

*

*Săbii privirile
arse de ură;
iartă cuvintele
ce te durură...*

*

*Mi s-au împușinat ochii
căutând filonul freatic
într-un fascicol de
hiperlumină...*

*

*Cine suie
să atârne
steaua-n cuie?*

*Oricât aş muri
mă voi naşte
în acelaşi misterios
labirint
rătăcindu-mă.*

*

*Mătasea sidefie a
unui crin presat
obrazul păsării
poemului...*

*

*Ah, cum mai
miroase
pielea ta
a nelinişte!*

*

*Sacadată
echitaţia tăcerii
prin imperiul floral
din Armindeni...*

*

*În dreptul inimii
încă mai port
câteva anemone...*

*

*Spulber de vis
peste umerii tăi
dezgoliți,
năluciri...*

*

*Cu un buchet de
corali
peșesc nostalgia...*

*

*În acordurile
liricii festive
fiecare celulă onirică
devine ninsoare poetică...*

*

*Cine poate să m-ajute
să mă cațăr să desfrec
stelele din întuneric?...*

*

*În albia neprihănirii
aș vrea să devin
apă sub barcă...*

*

*Numai în vis
ies din matrice
plină de grații
Euridice...*

*

*Ciutura ideii
scapă din brațele
noimei
desferecând anotimpuri...*

*

*Valuri mă poartă-n
genunchi
în jocul fecund
de-a nemuritul...*

*

*Pe când în mine
urcă presimțirea
unei gîngașe mâini
mângâindu-mi
pe dinlăuntru ființa...*

*

*Așa cum singur te afli,
imitând până la amuțire
cântecul lebedei
drept unică limbă...*

*

*În ochii copiilor
contemplu
vârstele spiritului...*

*

*Cuvintele mă ajung
din urmă.
Pălesc tot mai mult.
Deci exist.*

*

*Un ornic susură minutele
unui rotund
început în cunoaștere
în sfârșit în nedumerire...*

*

*În firidele mării
tresar meduze și sepii,*

*cercei de scoici
vulnerabile...*

*

*Tu singur – un pumn
de țărână cântătoare,
foșnet de păsări
în degete fecunde...*

*

*Dorinței
îi mugură sâni
rotite candori
pe busuiocul dintre cuvinte...*

*

*Corabie de jar
știi să dispar
într-un somn
spre albastru...*

*

*Lumina – ațipind
prin unghere.
În estuarul de frig
amfore de iarbă...*

*

*Mântuite de febră
pleoapele nămiezii,
abia deslușindu-se
printre nacele de ceață...*

*

*Zmeul Cuvânt
te leagă puternic
cu funii celeste...*

*

*În dansul condurilor
ursitoarele mincinoase
strecoară lacrimi
fictive...*

*

*Fiecare celulă onirică
se desface la infinit
în cristale somnoroase:
dansul timidității...*

*

*Sălășluit în Cuvânt
miracolul
ciocăne-n tâmpla
pământului...*

*

*Rășfrânt în oglinzile
cerului
ochiul veghei de taină
ispita departelui...*

*

*Câțiva fulgi de nisip
cuibăriți într-un sân
de copil
ca niște veverițe obosite
încep simultan
să vorbească...*

*

*Aproape de mirare
cuvintele îmi aduc
dovezi de nesfârșită
credință.*

*

*Cuvintele –
păpuși animate
dansând pe gheața
artificială a lucidității...*

*

*Cum ursit să se nască
trupul din trup de femeie
fără Tine aş fi nevoit
să-mi pierd viaţa
ca pe o cheie...*

*

*Lume albă
iarbă de lut
fibră de lemn
luminând ca opaiţul...*

*

*Cu braţele deschise
eu torn în forme noi
mlădiţe fără aripi
copaci fără altoi...*

*

*Poate de aceea visez
dimineaţa fluturi enormi
şi păsări de vară
cu ciocuri întoarse...*

*Primeşte-mă astăzi
îărână să-ţi fiu
prin ochiul clepsidrei
zgârcit să alunec...*

*

*În țărâna – aceeași
ca să te cânt deajuns
mă-mbăt de uitare...*

*

*Din cerul al nouălea
cad victime – stele.
În ceramici, înfloresc
dezinvolt – imortele...*

*

*În oglinda pupilei
mioape
întreagă – doar amintirea
mărului prim...*

*

*De la un pumn de țărână
iau lecții utile
de nimicnicie...*

*

*Sub pojghița vie
a ranei din glas
sângele neîntinat
precum prima zăpadă...*

*

*Vis matinal:
licurici vânzoland
luna din apă...*

*

*Infuzii lăuntrice,
crini, liliaci,
invers plângând
în ropote limpezi
cișmele fecunde...*

*

*Timpul –
deasupra copacilor
sabie
gata să fulgere*

*

*Între vârstă și trup
visele –
cioburi de lună...*

*

*La izbitura fiecărei
secunde
prea tânăr într-o carne
bătrână...*

*

*Cuvintele când le prefir
îmi crește în talpă
un trandafir...*

*

*Iau lecții ikebana
până mă vindec
de paloare!*

*

*În alba-mi trecere
las mărturie
minuscul semn
dovadă vie
atâtor semeni
a ce însemn...*

*

*Pe pajiștea amiezii
un acrobat vulnerabil
cu propriul trup
oprind carusele...*

*

*Viclene ciocănituri
de cuvânt
în cercevelele minții...*

*

*În cioburi de lut
intarsii cu vise-n
durerile facerii.*

*

*Ipostază:
aşa cum rămâi
sprijinit de propria-ţi
umbră.*

*

*Căuş de pământ
mă las
scrijelat de cuvânt.*

*

*Spaţiu de jind.
Ferec în mine
toate neliniştile
şi evadez din real
fără să isc consecinţe...*

*

*Mâinile mele
drumeţi obosiţi
aprind licurici
în lacustre adâncuri...*

*

*Vinovat de tăcere
singur,
ca vinul într-o
carafă...*

*

*Însăși tăcerea
înscriindu-ți obrazul
câtă risipă!
Tot mai ades văd
lucruri cu mintea
și văd cuvinte...*

*

*Spiridușii adâncului
îngână colinde.
Mireasma de rodii
pământul binecuvântă...*

*

*În genunchi
aștept la răspântii
imaculată,
ora descântecului...*

*

*La răscruce de muguri
iubirea
rai al uitării de sine...*

*

*În iubire-nfășoară-mă toată
cum poart-un ocean
de auguste ninsori
o regală fregată...*

*

*Tragem pe rând
la galera cuvântului.
Bumerangul poem
împotriva iubirii
ne apără.*

*

*Teama subită
c-ai fi putut
să nu-mi locuiești
acasa din trup...*

*

*Sunt răstignit
ca un flutur
împrejurul luminii
din inima focului...*

*

*Un coridor luminos;
sălaş într-o lacrimă;
Un poem
ca un scrâșnet
de dinți.*

*

*Nici un deznodământ
din pricina ninsorii
nici un dezastru –*

*

*Sprijiniți-vă de o stea
a cărei murire
e simplă alegere.
Restul –
concluzie de tras
oiștea singurătății...*

*

*O ficțiune cu brațe
multiple.
Aura zilei
deturnându-mi intențiile.*

*

*Duhul unor cuvinte
cu o anumită percuție
- curcubeu de nesațiu –*

*

*E întuneric
în plină lumină.
Ninge afară
cu funigiei.
Prea mult cer câteodată
pentru umerii mei...*

*

*Mă vezi aparent
risipindu-mă
cu toate speranțele mele
nacele
de păpădie...*

*

*Rebele ninsori pe meninge
potcoave
azvârlite în vânt...
Când sita stă gata să cearnă
pământ din pământul
ce sunt...*

*

*Gesturile noastre –
posibile mori de cuvânt
temeiul râvnit
pentru rotire...*

*

*Să evit,
să evit de-aș putea
dublul salt
în Siberia mea de trezie...*

*

*Și eu
venind să vă propun
mirările mele?
Vând uneori dioptrii
pentru suflete oarbe!*

*

*Sunt cineva de aproape.
Dimineața mă nasc
pentru tine
stea vorbitoare.*

*

*Acum?
inventez un surâs
în stare a desfereca
toate ieșirile.*

*

*Din lemn de sequoia
inima mea
descătușând
zboruri tinere...*

*

*Timp în sine:
risipite în lut
umbrele mă sugrumă...*

*

*Singură, eu
mă mai nasc
în pământul lui Dumnezeu
dăltuită-n granit,
fruct oprit,
dintr-un pom
cu nume de OM.*

*

*Muști cu șfială
coltucul melancoliei.
Nici o durere irosită,
riduri definitive...*

*

*Mă nărui pe prund
trăgându-mi luntrea
spre mal
arhipelag iluzoriu....*

*

*Rareori cineva îmi
binecuvântă lucrarea
și îmi laudă
mierea sau sarea.*

*

*În adierea mâinilor
sommoroase
scufundare piezișă
alb peste alb
absolut...*

*

*Mă clatin, alunec pe răs,
revin vertical,
învîng
și sunt învinsă continuu...*

*

*Mi-a devorat ochii – aerul.
Nu găsesc nicăieri
prielnic teren de cădere.
Poate mi-ar fi trebuit
alt aluat pentru aripi...*

*

*Deasupra surâsului tău
levitează
un înger...*

*

*Din această uitare
voită
inventez dinastii
de nimicuri...*

*

*Păstorind sălașul
virtuții
vreau să acopăr
uruitul fără echivoc
al singurătății...*

*

*Mă nevrednicesc
cu iubirea de semeni
modelând-o asemeni
lutului viu
din pieptul pustiu.*

*

*Ce desfrâu de angelice
nimburi
rânduite în schimburi
pe frunți
mistuite de patimi!*

*

*Rășfrângeri:
Aer împresurat de mirosul
de neprihănire...*

*

*Fără vedere - ochii
unui surâs anonim
fragile aripi
de întoarcere...*

*

*Pe unde-ar fi trebuit
să cobor
urc toboganul.
Cad în văzduh
ca-n tristețe...*

*

*Pe umerii cui
desenez pătimaș
cu unghii lucide
păsări de chihlimbar?*

*

*Fideli acestui turbure mir
tragem pe rând
la galera cuvântului.
Tăcerea,
deliberat ne îndură...*

*

*Mă silabisesc în
tăcere.
Un câine străin
se oprește uimit
să mă amușine...*

*

*Dăruită candorii
dulce robie
vertebră statornică
într-un ostrov de visare...*

*

*Miraj: learcă de sunete
pe alba podea de lumină
cu-același surâs să rămâi
într-o alt fel de dragoste.*

*

*Nimic rău nu mi se
poate întâmpla,
precauțiile inutile
filigranat – jerseul
poeziei...*

*

*Prin crucea ninsorii
toporași, violete,
într-un căuș de sărut...*

*

*Sunt femeia
cea de copii născătoare
a focului...*

*

*Cu tălpile goale
sprijin pământul
cum șoimii sprijină aerul
cum sprijină pruncul
lăuntru de trup
cum zidul se-agață
de iederă
așa mă agăț de țărână...*

*

*Părtaș cu sine
de parcă ai adormi
vinovat
printre calde ruine.*

*

*Sarea tăcerii:
dublă-ncercare de plâns
coborând în sughițuri
trepte onirice...*

*

*Plânsul mărunțit
în rotunduri arabe
al secundelor
dezastre repetate
ale îngăduinței?*

*

*Stăpân pe aldine
am plâns îndoit
pe movila de timp
fugărind diotime...*

*

*Miere cu fiere
orice gest de supunere.
Cu o mână ucizi
cu cealaltă mângâi...*

*

*Duhul unor cuvinte
cu o anumită percuție
curcubeu de nesațiu?*

*

*Aerul de legătură
aud cum șuieră
dintre lacome,
gurile noastre...*

*

*Cuprinde-mă roată
uitare, tu, nemişperată,
cum o lacrimă
tandru rănind
obrazul de fată...*

*

*Zbor oniric: deprind
iscușița plutirii
cu aerul din oase șuierând
tirada veșniciei!*

*

*Smulgere de aripă:
un cântec de lebădă
uimirea de sine
vântuind mori de lacrimi...*

*

*Iminentă iubire
într-un rai
al uitării de sine
îmbrățișându-ne frunțile...*

*

*Mă-mbăt de uitare
așteptând să-nfloresc
chihlimbar
risipit în ninsoare...*

*

*Dedublare:
nimicul din mine
mortal împușcat
de gloanțele sufocante
ale așteptării...*

*

*Unul altuia
albă verigă*

*sfânt mădular,
ochi de aproape
ploaie de har...*

*

*Steaua fiecărui cuvânt
în căușul memoriei
nescrisă poemă...*

*

*Respirând sincopat
mâna aud
străbătând un pustiu
de hârtie...*

*

*Cu piciorușul incert
în pântecul nopții
efluvii de somn
târziu de memorie...*

*

*Șuvițele fricii
erori încolțesc
pe tâmpla grădinii.*

*

*Parafa târziului
peste tot ce-i rotund.
Vinovat de uitare,
incognito,
praful...*

*

*Minuscule scoici
migratoare
corăbii fără catarge...*

*

*În graiul aripilor caut
locuirea de sine-n
cuvânt.*

*

*Abia când eu mă supun
tu începi să deprinzi
fără greș
poezia uciderii lente...*

*

*Urmele prelinse ale
melancoliei
aburesc bizar
sub nisipul clepsidrei...*

*

*Corabie de jar,
știi dispărea
într-un somn
spre albastru...*

*

*Prin sângele meu
încă mai trec
păunii migratori
ai cuvântului...*

*

*La fel cum un sunet
izbește un zid de cristal
se sparge un ochi pineal
după umărul frunții...*

*

*Umblu desculț prin Arcadia
cu propriul obraz
mângâind
trandafirii și spinii.*

*

*Eu sunt aleasa tăcerii :
cea dintâi piatră
a unei piramide mute...*

*

*Când mă frunzărește vântul
sun ca lemnul
de vioară...*

*

*Până la plete
în tânărul grâu
cu rouă nuntind
dimineața desculță...*

*

*În locul târziului
s-au cuveni descântate
câteva ploii
și-o nălucă de înger...*

*

*Mereu mă trădează
fînța din mine.
Înainte de-a ațipi
visez un pâlț de copii
și apoi adorm
cu creștetul aplecat
peste cuțite...*

*

*Signa pământului reavăn
azima
grâului tânăr...*

*

*Explozii în căușul
memoriei
mozaic de poeme
gălăgioase...*

*

*Câtă risipă
de energie
pentru a sfărâma
oazele fricii!*

*

*Din uger de lut
cuvintele meșteșugite
curcubeu invadând
nostalgiile...*

*

*Aripile balansoarului
atingând infinitul :
imponderabilă
devenire de stea...*

*

*Prețul uimirii:
Câțiva stropi de nisip
cuibăriți într-un sân
de copil
încep simultan
să vorbească...*

*

*Tandrețe-n averse,
mari inundații nostalgice
dincotro?
Trena zăpezii – caier
incendiat de sublim.*

*

*Ademenitoare duminici
imperiale secunde
risipite-n mărunte căderi...*

*

*Eșarfe de maci
blând înfășoară
grumajii câmpiei.
Un cântec de greier
pământul binecuvântă.*

*

*Aerul dumicat
în sughituri.
Într-o străveche
fântână
răsuflarea cuvântului...*

*

*Mereu pe aceleași
albe meleaguri
sufletul meu reflexiv
se va întoarce...*

*

*Vacarmul din mine
clinchetind în auz
ca un vis retezat.*

*

*Nimeni nu știe
câte lacome vulpi
ascunzi sub veșminte...*

*

*Cu buzunarele doldora
de suave secrete
aidoma unor alice
străbătându-mi
biografia...*

*

*Zilnic trecând
o fărâcă din mine
la timpul trecut
mă leg tot mai strâns
de speranță
cu funia cuvântului...*

*

*Cum vântură aerul
roata în trecere
cuvântul învârt
ca pe o secere...*

*

*Sub voalul de tul
transpare
aura însingurării
piatră albastră de lună...*

*

*În timp ce eu
mă hrănesc cu jărat
din trupul cuvântului
aerul se rarefiază
și în clipa de grație
mă prăbușesc
într-un ropot de aplauze
pe masa de vivisecție...*

*

*Trag semnalul de alarmă
pentru frica-mi de cenușă
deși mai posed o armă
nu mai bat
la nici o ușă...*

*

*Pe când o namilă de vis
valsează singur pe meninge
potcoava-mi zboară îndărăt
și un dor de ducă
mă învinge...*

*

*A doua zi după Rusalii
vom despleti pe rând
ondine,
amirosind magnolii,
dalii,
iubite-n vara care vine...*

*

*Arhitect de sublim
printr-un ciob colorat
Dumnezeu mă privește...*

*

*Caii de praf
ai copilăriei
se hârjonesc
prin Arcadia inimii...*

*

*Când simt că nu mai
sunt eu
de numele meu
plănuiesc o desprindere
e evadare, o (dez)locuire.*

*

*Îmi rememorez viitorul
aidoma unei gândiri
profunde
care insidios se întrupă.*

*

*Efluvii de albă tandrețe
impromptu
la o primăvară potrivnică..*

*

*Părul tău fără timp
pod luminos
traversând
spațiul târziu
înspre lacustre
adâncuri...*

*

*Străină de liniște
privesc absolutul
prin dioptriile
inimii...*

*

*Nici un sfârc de lumină
întuneric
pe întuneric înghite...*

*

*Gânduri pulsând
peste gânduri
vene subit
întrerupte...*

*

*Neprihănirea
s-a sprijinit de lumina
aprinzându-se singură...*

*

*Cine n-a mușcat
colțul cuvântului
nu va ști niciodată
să-și sprijine aerul
de singura stea
disponibilă...*

*

*Puzderii de stele
ninsori în oglinzi
peste lacrima
gata să cadă!*

*

*Câte răni albe lăsa-vor
pașii tăi obrintiți
pe stinghera zăpadă?*

*

*Stare perpetuă:
înflorind orhidee
într-un arhipelag iluzoriu...*

*

*De fiecare dată
altă batistă
pentru orice cuvânt
dispărut ca un ac
prin urechile timpului...*

*

*Spăl ochii și mâinile
clipei
cu sângele meu genuin
înving
și sunt învinsă continuu...*

*

*Nostalgia dintâiei
iubiri
caut smerită
acest imperiu al binelui
singurul meu.*

*

*Din lemn de santal
viorile pădurii
coloană înfinită
a timpului...*

*

*Vânători obosiți
culeg cu migală
trandafiri împușcați –
un alt fel de murire
în definitiv.*

*

*Tristeți sfâșiate-n
oglinzi
Călcâi furnicat
de o veche iubire...*

*

*Nu, nu trebuie
înțeles poetul.
El trebuie citit
pe nevăzute...*

*

*Timpul
devorându-și secundele
cum șarpele casei
propria-i coadă...*

*

*Poem de răspântie:
într-o clepsidră,
ciucuri trandafirii
de secunde...*

*

*La o gură de clopot,
cântecul orbului
pipăind veșnicia.*

*

*Poemul urcușului
Odă a Bucuriei:
audiență la viață.*

*

*Starea de fulg
de care te lepezi,
inconștient?
Nici măcar...*

*

*M-aș rupe cu greu
din șoldul tău roditor
fericire,
jinduind spre o liberă
și nebănuită alcătuire...*

*

*Incendiară – nemărginirea
cuvântului : icoana
iubirii dintâi...*

*

*La Cina de Taină
ne-nvălmășim să probăm
coroana de sârmă-nghimpată.*

*

*Într-un exil posibil
eșarfa Isadorei
înconjură tiptil
floarea de câmp
a poeziei...*

*

*Fac gesturi binevoitoare
cu mâna
fiecărui nimic
în memoria mea
continuându-mi-te...*

*

*Singurul gând:
un cui, un cui
să pironesc
tâmpla fericirii...*

*

*Țipătul păsării poemului
în aerul
linșat de minciună...*

*

*Ca la o vânătoare
de flori carbonizate
îngenunchi pe ciulini
și în căușul palmei
aprinzi focul în crini...*

*

*Cutia de rezonanță
onirică
ascute până la țipăt
glasul păsării poemului...*

*

*Amurgul mi se alipește
de glezne
ca o pisică străină.*

*Mă silabisesc în tăcere
în timp ce subit
sinele înflorește...*

*

*În preajma înfloririi
în stare a te ști
- poem și numai poem..*

*

*Hulubi înfoiați
în haloul Selenei
frig ondulatoriu
născând licurici
în pufoasa răcoare
a somnului...*

*

*Oasele mâinilor mele
în cerul pământului
naște-vor stele.*

*

*Trupul meu de pământ
va zămisli
prunci de cuvânt...*

*

*Literele mele durute
vor naște
lebede mute...*

*

*Lemne uituce
vor naște o cruce.
Orice faptă ori stare
vor deveni
pricină de închinare...*

*

*Orice capăt de ață
va însemna
mirosul de viață.
Din bulgări de tină
va răsări o lumină.*

*

*Anonimă și fără de chip
iubirea – mireasă despetelită...*

*

*În azima trupului tău
singurătatea
ca un câine la ușă...*

*

*Sufletul
alb în credință
și veșnic zidit
în neliniște...*

*

*În abisul de liniște
mâini dansând în zig-zag
pe grumazul stelar
al nopții fluide...*

*

*Asemenea lutului viu
din pieptul târziu,
duhul lăuntrului
plăpând panaceu de lumină...*

*

*Uluci umplute cu greieri
fără lăute:
amintirea logodnei
ne frânge în două...*

*

*Strigătul mut
dindărătul privirii
cristal călător
în regatul târziului...*

*

*Ospăț cu aripi împrumutate
acest cântec sublim
îngânat de mâinile
copiilor surdo-muți
- strigăt solemn
de lebădă pitică –*

*

*Sufletul meu
exersat îndelung
zvâcnet în sus...*

*

*Joc de ambianțe;
teama frivolă
că nu m-aș mai putea
recunoaște în nimeni...*

*

*Descătușată de trup
mă scald
în baia de lut
a pământului...*

*

*Lut flămând
în feeria luminii
lăuntrice...*

*

*Mi se revarsă în trup
tot prezentul:
mulaj echivoc de materie
în care nu mai sălășluie
nimeni...*

*

*Copilăria mângâiată de
duhul ocrotitor
al lăuntrului...*

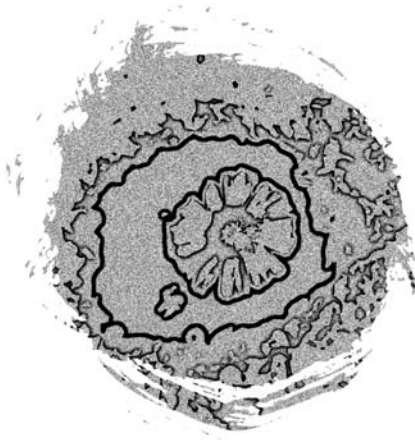
*

*Ce mușuroaie de
oseminte!
Să mă desprind
Nu mai pot, ah!
de cuvinte!...*

II

Zăpadă în flăcări

- poeme de cumpănă -

Cezarina Adamescu —————

Motto:

“Vezi tu, Joliot, dragostea cântărește mai greu decât ura – și palma ne flămânzește de strângerea unei mâini, încât ar strânge și palma dușmanului nostru.”

(IANNIS RITSOS)

Motto II:

“Mi se zbate în piept sufletul de
durerea de a fi trăit.”

(TERESA MARIA MORIGLIONI -DRĂGAN)

“Și când miloase
degetele uitării
vor fi închis această rană
atunci, iubite,
pacea nimicului
îmi va fi muzica mută
a zilelor fără rost.
Pacea atât de dorită
și de temută
în care tu nu-mi vei
mai face nici un rău.”

(TERESA MARIA MORIGLIONI-DRĂGAN)

Fulg arzător

*Nu sunt
decât un fulg
ce s-a îndrăgostit
subit
de o flacără...*

Loveless

*Înțelepciunea
târzie de după –
ție,
pierdutul...*

Vampirism

*Mă-mbrățișează
un cuvânt
ca o eșarfă
de purpură
pândindu-mi
viclean,
jugulara...*

Lauri

*Ce șirag de cuvinte
himerice
ținând loc de cununi
pe frunți nădușite
de patimi angelice!*

Inside

*Departele mă sugrumă.
Niciundele
se năpustește în ceafa mea
ca o ceată de lupi
hămesiți,
nicipândul mă strigă
pe numele de fecioară...*

Acest poem

*Doar Selene
se atârnă de gâtul
acestui poem
numai bun
de făcut semnul crucii
pe pernă...*

Biciuit de sărutul

*O floare de cactus
în zori s-a deschis
pe acest palid obraz
biciuit toată noaptea
de sărutul gingaș,
ademenitor,
al minciunii...*

Pe când...

*Cum te-apropii
demon blând
de privirea mea
pe când
cad toți îngerii-n abis
izgoniți
din Paradis...*

Printre degete

*Îmi lipesc urechea
de o rană
și ascult
cum printre degete
îmi scapă
iubirea...*

De nicăieri

*Ascult tăcerea
dintre gânduri
și bat ferestrele
în scânduri
la marginea acestei seri
în care vin
de nicăieri,
mergând spre sensuri
mai profunde
din pretutindeni
în niciunde...*

Ca o regină

*Lumină, tu,
singura singurătate
peste care
mă simt
ca o regină...*

Aproape departe

*Ce de Sierre
în cea mai îndepărtată
apropiere!*

*Și cât de înstrăinate
nevade
îmi risipesc sufletul
în monade!*

Neliniști și umbre

*Privesc
cum umbrele-mi
împlântă
neliniști în
privirea frântă...*

Pur și simplu

*Când lacrimile
mi se usucă
hohotesc
pur și simplu
cu mâinile...*

Cum risipește florarul

*Mă risipesc
vouă,
cum risipește florarul
divin
semințe de har,
peste, reavăn,
pământul...*

În propria-mi fire

*Dincolo de nesfârșitul
abis
stau zgribulită
în propria-mi fire
și simt,
împrejurul meu
revărsându-se,
apa fierbinte și sfântă
pe care am alunecat
la venire...*

Amurg

*În universul finit
fâșii de purpură
în apoteoză.*

*Lumina
lipește cu venerație
paiete
pe marmura cerului...*

Stele fierbinți

*Viscol de stele
fierbinți
căzând pe zăpada
în flăcări...*

Aș vrea

*să fiu
trunchiul umil
pe care lemnarul
așchie cu așchie,
să-l cioplească-ndelung,
până va deveni
crucea de jertfă
a milei...*

Crepusul de veac

*În magia acestui
crepuscul de veac
într-un imens sanctuar
oficiez cu gesturi
smerite,
cultul solitudinii...*

Fără tine

*Un pian alb
pe o plajă-n amurg,
parfumul disperat
al absenței.
Cuvintele mele,
stinghere,
ca un ecou
reflectat în steaua
cu numele mamei...*

În aceeași clepsidră

*Doar aerul
trece frontiera subțire
de la mine la tine
găsindu-ne ursuzi
și străini
și totuși închiși
în aceeași
devoratoare clepsidră...*

Ești

*un om oarecare
dintr-un lung șir
de străini
pe care-i port
cu tandrețe sub piele
și care se hrănesc
hulpavi,
din celulele mele...*

Melancolii funciare

*Paiete
strălucesc orbitor
pe statuia mea
tutelară
în timp ce
melancolii funciare
mă surpă...*

Spațiu de jind

*Pironită-n deșertul
de lume,
în stații târzii
de metrou,
neliniștea mea
căutând,
măcar de-un cuvânt,
să se sprijine...*

Fără tine

*nici unui lucru
nu-i aflu măsura;
Tu – începutul
și tot tu – sfârșitul
a toată făptura...*

Altminteri

*Mă-ncarc de nimicuri
sub ochii iscoditori
rotindu-se uliu
deasupra cuvântului meu
izvorât dintr-o
irepresibilă nevoie.*
*Altminteri,
mă strădui să dau
alt chip
întunericului...*

Niciodată aceeași

*Răsfoi anotimpuri
pe un nisip mișcător.
Așa mă nasc-risipesc
pretutindeni
și nu prididesc
să respir
aerul crud
din rărunchii unui cuvânt,
ademenitor;
ca un murmur de dragoste...*

Atâtea făpturi

*cuviincios alintate
viscolite de patimi
și spleen
sălășluiesc în
făptura-ți,
agonisind vechi icoane,
pământului
cuminecătură...*

Nicio aureolă

*La porțile
sinelui – nesigură –
umbra ta
fără nicio
aureolă...*

Impromptu

*Fantomatice fluvii
de albă tandrețe
născocesc
graiul intim
impromptu
la o primăvară
atât de potrivnică...*

Așa cum apari

*nu-mi semeni deloc
deși ani întregi
te-am tot confundat
cu imaginea mea
nepereche
oglindită în steaua
Alcor
ca o apă vremelnică
în care un orb
își limpezește
orbitele...*

Intenții la vedere

*Ai putea să lipsești
zile nenumărate.
Masa tot îmbelșugată
rămâne-va,
lângă obrazul golit – ochiul–
tot veghe;
umbrele ascunse după
albe perdele,
gândul trimis tot la
potrivnice iele.
Ai putea, princiar, să dispari
ca un fluture*

*în estuarul de liniște.
Și în frigul din vid
ai putea să cobori
cu picioare desculțe.
Pune-ți intențiile la vedere:
cândva, și pe mine, zâmbind,
ai putea să mă iști, din cuvinte...*

Fiindul și durutul

*Pune-mi, Doamne, o hlamidă
din scaieți și pălămidă
iar pe cap în loc de crini
o cunună de ciulini.*

*Cu o lance vino drept
și străpunge-mă în piept.
Când mi-s gândurile valma
bate-mi cuiul sfânt în palma.
Palma care te trădează
și îmi ține mintea trează.
Care-mi ține proaspăt lutul
cu fiindul și durutul.*

*Pune-mi sufletul în frâie
sau strivește-l sub călcâie...*

Nimb

*Bântuie sori
printr-un ocean
de ninsori.
Câmpul
ce alb e
de stele în salbe.
Ce de fiori!
Soare, mă dori.*

Pasărea sinelui

*Starea de har
ca un aer ne ține.
Cu aripi fragile
cobor peste file
prefăcându-mă-n rouă
la lacrimi – două –
de sub uluca
din care cucul și cuca
se prăbușesc în abis
ca pescărușul ucis,
de marea, năuca...*

Văltorile vârstei

*Mă sprijin de aer.
Văltorile vârstei
mă aruncă-napoi
în carnea,
albă cândva,
a cuvântului...*

Barbarii

*Vin barbarii,
spune Kavafis,
iată-i că vin,
ca din senin.
Să-i așteptăm
cu pâine și sare.
Să-i întâmpinăm la fruntarii
pe metereze,
cu potire cu vin,
poate c-or să ne elibereze
de veacul acesta meschin...*

Fecunditate

*Înfiorați de o
stranie intimitate,
sâni podidiți
de dumnezeire...*

Câți văd?

*În cenușa de-o clipă
a patimei,
câți văd iubirea
pe dinafară
și câți,
spaimele
ce în secret
o sugrumă?...*

Așa cum se deschide un crin

*Mă îmbrac în tine
pierdută în nenumărate
șiraguri de accesorii..
Cămașa care îmi ești,
pe pielea mea
înflorește timid
așa cum se deschide
un crin
sub nările flămânde
ale mirositorilor tineri...*

Adorație fără cuvinte

*Zarva tăcută
a pleoapelor
în vie grăire...
Murmurul sângelui
dezlănțuit
gonind licurici
peste volutele clipei...*

Devenire

*Iată-mă, în sfârșit,
gata să-mi deschid brațele
acolo unde voi întâlni
eul-tu într-o logodnă
perpetuă.
Cum altfel
aș putea răspunde
numelui i – re – al
cu care m-ai chemat
de la nașterea sinelui?*

Această mamă

*Iubirea,
fugită cu un străin,
ca o mamă
necunoscută
după care tânjește orfanul,
părăsit în scuarul central
sau pe treptele unei
biserici,
căutând-o febril
în toate femeile lumii...*

Cuvânt vulnerabil

*Nefericirea acesta
este blânda mea
siameză.
Pe gura ei veștejită
podidește brusc
sângele unui
cuvânt vulnerabil
ca un bolnav
de ftizie...*

Precum mirii

*La ceasul plății să vii
spre marile Eleusii
ca și Eleazar
să mă conduci la altar.
Să fim precum mirii
legați cu pâinea de har
a iubirii...
Să mă întorci din pustiu
și să mă învii
să începem festinul
până s-or sfârși
pâinea și vinul...*

Neliniștea dintre

*Pelerini
la poarta mileniului
împărțim egal
neliniștea dintre
înaltul ceresc
și adâncul
pământului...*

Măinile mele

*În toi de îngheț
măinile mele
înmuguresc
fără lege...*

Stele lăuntrice

*Cu brațe încrucișate
mă prind
zorii jilavi
de firave stele
lăuntrice...*

Schiță-n creion

*Peste pragul ferestrei
îmi trec propria viață
dând pomană
cuvintele mele jertfelnice
străinilor de pe drum
care,
în chipul cel mai vădit,
le calcă sub cizmele
veacului...*

Cu un deget

*Aștept clipa când
doar cu un deget
voi putea să strivesc
cuibul vânzolit
de găngăanii
al fricii...*

Împotriva iubirii

*Mă răzvrătesc
subit și mor
înaintea rostirii
unui descântec
împotriva iubirii...*

Aici

*Doar aerul
consistent
mai ține ecranul
transparent
dintre sine
și sine...*

Văd creștetul

*Legat cu lanțul
libertății
văd creștetul tău
luminat de o
aură neagră...*

Râu în alunecare

*În auzul orbit
de neliniște
întunericul
lua forma de râu
în alunecare.
Din firidele lui
rămășița de vis
era azvârlită în zori
în sălbăticia culorilor...*

Sigla inimii

*Pe coridoarele zilei
vertijul cuvintelor
dansând după
spasme telurice.
Spectrul își schimbă
paleta după
rugul amurgului
în timp ce sigla inimii
pâlpâie
din ce în ce mai arar
pe retină...*

Singurătatea poetului

*Prea mulți ereți
pândesc pasărea
colibri.
Prea mulți ani
într-o singură vară.
Prea multe nopți
de iubire
într-o singură seară.
Halou reflexiv –
singurătatea poetului
suspendată de-un fir
care încă suportă,
încă suportă...*

Lecții de liniște

*Ecoul picăturii de
liniște
în apele mele lăuntrice.
Fără omisiuni
scot la iveală
din magazinul cu
feroneriei,
colecția de ticuri
absurde,
în așteptarea
ilustrului anonim
alături de care să iau
lecții de liniște...*

Aerul de respirație

*Hai să plângem împreună
că destul am râs tăcut;
haide să lătrăm la lună
precum câinele bătut.*

*Aruncați un braț de crini
peste pegași la cotigă
ce-i nevoie de blajini
când doar cei nedrepti câștigă?*

*Până nu se înserează
haideți să pornim călare,
căci atunci se-mpuținează
aerul de respirare...*

Să mă-nalț

*Cât aș vrea
să mă sui,
să privesc
înspre chipul tău
din urmă
ca spre chipul tău
dintâi!*

Pace înaltă

*Adâncul de sus
se întredeschide
și în pacea înaltă
cuvintele cad
pe sufletul meu
ca roua
de primăvară...*

Lăsați-mă singură

*O suită frivolă
de mâini
într-un dans răstignit
în ventricole.*

*Trupuri stinghere
se-nvârt
în jurul lor însele
ca niște tăcute
reproșuri...*

Zăpadă în flăcări

*Cu o năframă de sânge
la încheieturi,
pașii tăi desculți
scrijelă ca un diamant
prospaiul pământului...*

Contra curentului

*La galere,
ca un sclav,
tragi cu sufletul
firav,
luntrea unui veac
bolnav...*

Travesti

*În ploaia imperială
travestită într-o
cicatrice adâncă
mă silesc să dau în
vileag
surâsul nesăbuit
și binevoitor al
călăului...*

Design

*Simple halouri
sub formă de albe
zerouri
și linii în formă
de cruce
ale unor clipe
năuce...*

Nu știu

*Cine a vătămat
arborii seculari?
Cine, apele curgătoare?
Cine vrea să pună stavili
culorii,
să taie din rădăcină
coama ninsorii?
Cine în nori bate ținte,
trage pe roate cuvinte?
Cine-mi vatămă cântul
cu nepăsarea,
jefuindu-l de aerul
păsării
și ucigându-i splendoarea?*

Fericit fără pricină

*așa cum te afli
încercând să acoperi
izvorul zilei
cu palma...*

Mers pe foc

*Mers cu tălpile
pe foc
ca să uiți de noroc.*

Floare de colț

*Mă devoră
iubirea
această floare
de colț –
carnivoră!*

Spaimă atavică

*A trăi
fără Tine.
Ca spaimă
atavică!*

În timp ce

*Iubite-n timp
ce te aștept
îmi arde
Dumnezeu
în piept...*

Cât mai departe

*De-o viață-ntreagă
te aștept;
răstoarnă-mi
piatra de pe piept.
Cât mai departe
în pustiu,
într-un târziu
să pot să-nviu...*

Într-o chilie

*Îmi lepăd
dragostea fierbinte
într-o chilie
de cuvinte...*

Pe umerii mei

*Se prăvălesc
pe umerii mei
cerul și marea,
iubite,
în timp ce mă
agresezi
cu uitarea...*

Cad victimă

*Pălesc
în plină splendoare
victimă a unei
mile
neîndurătoare...*

În toi de iubire

*De neabătut
în toi de iubire
tresare
această blândă și
fără întoarcere
renunțare...*

In se

*Din cărări
abrupte și line
e drumul
care coboară și suie
în mine.*

Nu vreau decât

*Nu vreau decât
să-mi odihnesc
fruntea
pe genunchii
acestei zile...*

Desfid

*această dragoste
derutantă
ca o pavană
pentru infantă...*

*

* *

*Te privesc.
Unde-mi sunt
ochii?*

Umilința trufiei

*Cad pradă
reveriei
în timp ce mă
copleșește
umilința trufiei...*

Această clipă

*Șovăitoare,
durută,
această clipă
ce se refuză a fi
așternută...*

La capătul

*La capătul liniei
vieții
să mă așez cu obrazul
trudit,
pe propriile mele
cuvinte...*

Năluciri

*Bulgări de vis
în priviri.
Chemi anume
pe unic – iubitul –
care-ți deschide o lume,
spulber de vis
peste umerii tăi
dezgoliți,
năluciri...*

Rugă

*Fă Doamne
casa mea
încăpătoare,
s-adăpostesc
Izvoru-ntre
izvoare...*

Ești Doamne

*Prezent în mine,
pururi, firește,
și râvna de Tine
mă mistuiește!*

Excelsior

*Așa mă nasc
murind mereu
cu cât străbat
urcușul greu
spre piscul
sufletului meu...*

Euharistie

*Când spinii
fruntea-ți înnimbă
trupul și sângele
încă-ți mai simt,
Doamne,
pe limbă!...*

Maternitate

*Te-am zămislit
dintr-un cuvânt,
cât o lacrimă.
Cu apa milei
am spălat și-am clătit
pragul zilei.
Te-am înfășat în
vălul de plâns
ca-ntr-o crismă.
În leagăn ți-am așternut
busuioc și izmă.
Te-am scăldat în
străvezimea de cer
până când creștetul tău
a dobândit aura
eternității...*

Isus

*Până să te naști,
în fine,
cât ai așteptat,
în mine!*

Pământ de cuvânt

*Iată ce sunt:
pământ de cuvânt,
argilă umilă
bună de plămădit,
pământ înflorit.
Pământ de sub tălpi
călcat cu nemilă,
Pământ dintre dinți
din care scrâșnesc
așchii de sfinți.
Pământ de ninsoare,
pământul cel sfânt,
pământul ce doare,
subit devenit
pământul de floare,
pământ peste creștet
pământ de mormânt...*

Dansul mâinilor libere

*Mă bucur plângând
în mii de cuvinte
înălțate-n văzduh
ca un dans nesfârșit
al mâinilor libere...*

Cât doar o fărâmbă

*Pe o pagină
neagră
un poem –
cât doar o fărâmbă
de viață,
recitându-se
singur...*

Spleen

*Un păianjen
inofensiv
îmi locuiește
lăuntrul.
Frica mea
naște pui vii
și-i devoră
cu luciditate
și silă...*

Lumina din sânge

*Ruină de noapte.
Alunec în
giulgiul de somn
ca-n ziua dintâi – genuina –
cu lyra-n oblânc
așteptând
să-mi devoreze ochii
lumina din sânge,
umilă,
pe curmezișul de filă...*

Deasupra apei

*Decupate-n ether
schije de sunet
levitând
deasupra unei
ape letargice...*

Suflet reflexiv

*Purtam rozariul la gât
și aveam vârsta chistică.
Mă ascundeam de oameni
într-un pustiu de hârtie
și deveneam invizibilă
lăsând în urmă
haloul albastru
de solitudine.
Absența mea
aproape că nu tulbura
pe nimeni
preocupat cum era fiecare,
să-și împartă
false, victoriile.
Sufletul meu reflexiv,
ieșit din somnul pământului,
își cerea în cele din urmă,
dreptul de a se întoarce
pe aceleași, halucinante,
prezente meleaguri...*

Singura cale

*Cineva era acuzat
de înaltă trădare.
Un altul declara
greva foamei
pe muchia colii de scris.
Eroii forțau uși deschise
și printre voci și
priviri vehemente,
poezia, ca o femeie
în zori, părăsită,
cu orbul nesațiu al
veșnic flămândului,
rostea singură
un pios *Lacrymosa*
iubirii târzii
declarată defunctă
în noaptea dintre milenii...*

Când mângâi

*Gena sinelui meu
mă divulgă întotdeauna
când mângâi cu trupul
de iele încins,
marea, nebuna...*

Crucea de cuvânt

*Sub o cruce părăsită
de la mii și mii de leghe
se zărește
un opaiț stând de veghe
c-o lumină-abia mijită.
Crucea mea
cioplită-n trunchi
și-implântată în rărunchi,
clătinându-se în vânt,
cruce-nfiptă în cuvânt...*

Guașă

*Păsări crude
aidoma unor martori
ai unei teribile crime,
cu țipătul lor ascuțit
asediază culorile
toamnei...*

Spre Empireu

*E multă vreme de când
n-am mai privit cu
irișii tăi, orizontul.
Nu mai mângâi demult
obraji de mătase
cu degetele tale sfioase.
Cu tălpile tale
nu mai pășesc
de multă vreme, agale.
Nu-ți mai vorbesc
gângurit, cu petale.
Din mileniul doi
nu mai facem nimic amândoi.
Suntem doar tu și eu
două ființe alergând separat
și trăgându-și sufletul greu
spre Empireu...*

Ritual

*Luminița
de sub cruce
îmi aduce permanent
stropi de lacrimi
în Advent.*

Solilocviu

*Îngerii serii
mă cheamă – oaspete
în propria casă,
la un tăcut
solilocviu...*

Aer utopic

*Mă nemișca
ochiul ciclopic
privindu-mi
surâsu-mpietrit
într-un aer
utopic...*

Rozariu

*Mătăanii –
fructe de har
și lumină
rodindu-ți
în inimă...*

Spațiu nedefinit

*Cum să străpung
cu cercul de foc
al iluziei
acest infinit
dintre două
cuvinte?*

Fără ca tu

*Stele se nasc
și se sting
rostuite întocmai.
Tu nu faci decât
să le răvășești
capricioșii zuluți
sperând într-o
vecinătate agreabilă.
Desigur,
lumea există,
fără ca tu s-o alcătui...*

Spleen

*Mă tot coase, mă descoase
sufletul uscat pe oase*

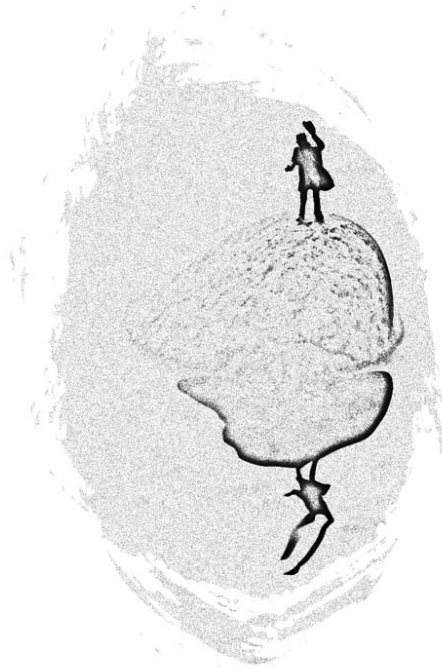
*și mă fac ades să sufăr
toate florile din nufăr.*

*Tot ce-n jurul meu iubesc
carnea, sângele-mi rănesc.*

III

Răspântii de sine

- anotimpuri sufletești -

Motto I:

“Nu pleca
rămâi cu mine
Căci vreau să fiu singur,
singur,
absolut singur”

-JAROSLAW IWASKYIEWICS-

Motto II:

“Din această poezie
îmi rămâne
acel nimic
de o nesfârșită taină”.

-GIUSEPPE UNGARETTI-

Destin

*Născută aici
pe pământ
lacomă de cer
sunt!*

Ca dintr-un somn

*Sfâșiata de liniști
ca dintr-un somn
de copil
cobor din cuvinte!*

Sete

*Strivesc sub picioare
pământul cu jind
și cerul în brațe
aș vrea
să-l cuprind!*

Miracol incert

*Mesaje de dor
îți strig în abis
strivind între gene
roua de prin cuiburi târzii
și vorbele se ramifică
precum crengile unui
arbor pitic
ezitând să-ți pătrundă
lăuntrul
un strop de miracol incert.*

Jurnal de credință

*Mă luminează
doar candela hostiei
și rubinul din sânge
scurs lângă cruce.*

*Vie de viață –
sunt doar o femeie
murind neîncetat
în cuvântul incandescent
care vă tămăduiește...*

Alb uimit

*Un imperiu de milă
pentru iubitul meu
orb,
iubitul meu orb
ca un strigăt
înăbușit de lopeți
de țărână...*

Vești despre tine

*Degetele mele
mi te-au memorat;
îmi aduc ele însele
vești despre tine.
Știu singure drumul
până la ușile tale închise
dar nu ciocănesc niciodată
iar când toate în jur
îmi spun să renunț
eu încep de la degete
o nouă poemă de dragoste!*

Nescrisă poemă

*Câteva mici simptome
de tulbure grație.
Spasmul de indiferență
urcând precum seva la fruct.
Procesiuni de neliniști
- pasageri clandestini -
deviind traiectorii.
Steaua fiecărui cuvânt
căzător din cuiul memoriei
oacheși magneți atrăgând-o
ca pe un trup de fecioară,
nescrisă poemă...*

Doamne, mă doare

*Vândut pe-un sărut
mincinos.
Doamne, mă doare
sufletul
până la os!*

Dor

*Să mă arunc în
prăpastia grea,
fără de margini,
Inima Ta!...*

O mănăstire

*La temelie
cu Duh de Iubire
durează-mi
în suflet
o mănăstire...*

Abia când Selene

*Un ochi blând
alături de unul necruțător
și sagace –
amândoi ai iubitului
orb de îndelungă absență
și eu izbucnind neașteptat
ca un incendiu
devastând inimă, nervi,
câmpul minat al viscerelor
și stingându-se singur,
abia când Selene,
- palid încercănată -
ca o femeie în zori, părăsită,
se aruncă subit
sub roțile Carului Mare...*

Spleen

*Ce lesne, ce lesne orbesc
semizeii trufași
încercând să despoaie
lumina
de păsări și fluturi!
Printre spasme lascive
o floare –
în chip de sabie sacră
decapitează urâtul...*

Creion

*Reflectate în lemn
de santal
degetele pădurii
- haos iubirilor mute -*

Ești

*tot mai gelos
pe împrejurimi,
tot mai puțin înțelept,
și mai vinovat
de câte
nu ți se întâmplă...*

Cosmos vegetal

*Aidoma păsării ruinelor
survolez peste țigle
și stufărișuri
spre vechi locuințe
palustre.*

*În spațiul acesta
de un verde vital
zidită de vie -
liniștea mea migratoare -
îmi surpă latent
edificiul...*

Ca un poem rătăcit

*Acest adevăr
frumos ca un
poem rătăcit
într-o imensitate
de cuvinte deșarte...*

Stele ale târziului

*Nu căuta
în măduva luminii
praf de rugină.
Lasă altora dreptul
să numere pe sărite
cuvintele nescrise
stele ale târziului
tresărind
în fața nevăzătoarei
oglinde...*

Duh sfânt

*Infuziunile Duhului,
icoane migratoare,

flori suave de haruri
înflorind pe hostia inimii,

suspendate de-o scară,
pe care coboară și suie lumina
la jumătatea drumului
dintre om și divinitate...*

Muzica inimii

*Ce sunete
profunde și grele
se preling
din muzica inimii mele!*

Cerul pe dinlăuntru

*Dă-mi Doamne, privire
cu care să văd
cerul pe dinlăuntru.
Izvodit din înalturi
oglină fidelă,
apă curățitoare de foc
să devin,
ochi de absolută lumină...*

Pe neobservate

*Cântecul meu?
Jertfă vie
rubinul prelins
pe neobservate
peste mustul
zăpezii...*

Părtașă cu sine

*de parcă aș adormi
vinovată
printre calde ruine;
Altfel cum aș putea
dovedi
că am plâns îndoit
pe movila de timp
fugărind diotime?*

Vârstele spiritului

*Înainte spre zenit
în timp ce vârstele
spiritului
îmi devastează
sângele spânzurat
pe creasta nadirului...*

Singurătate

*Aer rășfrânt
în acordurile unei
sonate de Liszt.
Tandre surâsuri
pe care nu le mai
cumpără nimeni...*

Veac bolnav

*Lipindu-și pe chip
un surâs de hârtie
oamenii au încetat demult
să se mire,
își aleg stele de jucărie,
sori trași de sfori,
lune despletite, nebune,
și nu mai văd
cum se apropie ca un taifun
străinătatea cea de dincolo
de privire...*

Compromis

*Vă provoc
detașându-mă vădit
de voi, dragilor,
iubiților mei
cunoscuți și străini,
în numele copleșitoarei
iubiri
care m-ar putea face pe veci,
slujitoarea voastră
smerită...*

Diamant de rouă

*Surâsul tău
ca un diamant
de rouă
pe fruntea
înmiresmată
a sinelui...*

Acrobat pe aer

*Câte cuvinte-mi
trebuie să acopăr
lacomie guri
și aerul
neprihănit
să-l spânzur
de încheieturi?*

Azur

*Cotropit de
înalt –
pământul
cade-n picaj
pe un crâmpei
de albastru...*

Acum și de-a pururi

*Stană de piatră
în spațiul primordial
aștept cu înfiorare
din pământul reavăn
de suflet
să se iște – ca din nimic
ființa din bobul de grâu
în stare să mă perpetueze
acum și de-a pururi...*

Instantaneu

*Zidită de vie
într-una dintre acele
tristeți vegetale
cu ochi schimbători
ca agatul.
În liniștea migratoare
îmi iau un răgaz
să-mi enumăr erorile.
Declar război cuvintelor
pentru o vreme
și mă aflu la mine acasă
- oaspete -
împreună cu îngerii serii
așteptând cu evlavie*

*să izbucnească prin zidurile oarbe,
la răspântia a două silabe
ca un mugur imponderabil,
otrava de malachit
a singurătății...*

Crai nou

*În semn de izbândă
sabia noului crai
picurându-ți în vene,
târziul...*

Vis cu iele

*Iz de calmă înviere
se petrec în șoaptă anii,
invocații austere
se revarsă din pisanii.*

*Noaptea umple cu ozon
os cu os țesut sub piele
și-n mișcări de rigaudon
te încing viclene iele.*

*Umbre stau și umbre joacă
după flăcări despletite
solitar ecou de toacă
pare viscol de cuțite.*

*Și-n genunea-nchipuirii
stele reci – în caldă – palma
dau miracolul trezirii
privegheat de Mater Alma.*

O devenire

*Flămândă, însetată să înot
prin mările mirabile de vise.
Să jinduiesc la crucea de lumină
ispitele să le prefac în țandări.
Iubirea, colierul ei de foc
în pletele-mi uscate să-mi aprindă
când trupul-rug va-ncepe să se stingă.
Estimp, să mă ilumineze blând
în verde transcendent,
Rozariul Poeziei...*

Doar mâinile

*Cuvinte,
agonizând anevoie...
Lucruri mai vii
decât ființele.
Doar mâinile ținuite
în oglinzi mișcătoare,
împletesc de zor
cămașa fără cusătură
a inimii...*

Singurătate

*Halucinante clipe de trecut
când orice început
era durut
verigă dintr-un lanț
ros de rugini
singurătate-nfășurată-n
crini...*

Ca pe o petardă

*Inventează-mi
o stea din cuvinte
s-o arunc
ca pe o petardă
în obrazul,
frumos ca o sferă,
al universului...*

Fiesta

*Gânduri puzderii:
capete sumbre de monștri.
Durerea
tropăie sacadat în saboși
urmând nesilită
până la capăt*

*Muntele Căpățâni.
Cu lumina pascală în suflet
înălț imnuri de
glorie searbădă morții
în această noapte
de sărbătoare
severă și crudă...*

Aluatul bun

*Din mila Ta
divină
statornică-n iubit,
eu însămi sunt aluatul
cel bun de plămădit...*

Doamne!

*Inima Ta
despic-o în două
și pune-mi în piept
o inimă nouă!*

Chemări spre adânc

*În cântecul sirenei
moare zilnic
câte un înger
chiar dacă nu se anunță
furtună
pe mările unde roiesc
virtuali pescăruși
smulgându-i aerului toate
promisiunile.
Scăldându-se-n azur
călători însetați de sublim
pradă unei memorii despotice
încă mai strigă numele
iubitelor
în timp ce monstruoase oglinzi
simulează cu dezinvoltură
în mișcări circulare,
dulci chemări spre adânc...*

Strigare de dragoste

*Ascultă-mi iubite
strigătul mut:
Numele tău
este singurul meu
Absolut!*

Rugă sculptată

*Inima Ta
rugă sculptată
în lacrimă...*

Printre cuvinte

*Umblu hoinară
printre cuvinte
mirene,
într-o sahară
plină cu stele
viclene...*

Fire de lumină

*Doamne,
de Tine mă leagă
fire subțiri
de lumină...*

Cu respirarea

*Scriu
cu aerul mut, alburii,
cu suflarea întretăiată
vă scriu,
cu respirarea...*

În tânărul grâu

*Cu respirarea
în frâu
intru în tânărul grâu
cu propria-mi umbră
de mână
și de iubire răzbită
cad cu tălpile goale
peste țărână...*

Ca pietrele

*Triumfătoare
trădările
înfloresc ca pietrele
pe spinarea lui Sisif
necunoscutul...*

Jind

*Să mă ascund,
ah, de mulțimea
de ochi invizibili,
printre cuvinte!*

Moise

*Mut de privire,
învins,
lângă Rugul
cel pururi
aprins!*

Mângâi cerul

*Ca să-mi stăvilesc
iubirea
mângâi cerul
cu privirea...*

Urme

*Pe o vestejită
hartă
urme de fântână
spartă!*

Castel interior

*Dumnezeu și
suflet
între patru ochi.*

Cuminecătură

*Haină fără
cusătură,
sfânta cuminecătură!*

Cui să fi fost

*Doamne, cui
să fi fost
singurul rost,
adăpost?*

Câtă iubire

*Câtă iubire,
Doamne, mă speriu,
cât un imperiu.
Câtă iubire
mă-mbie
o dinastie.
Mă cert
și nu în deșert
de cât iubit
irosit!*

De parcă un înger

*Zbor
de parcă un înger
aș vrea să dobor.*

*Levitez
de parcă un înger
aș vrea să visez.*

*Aripi îmi cresc
de parcă un înger
aș vrea să iubesc.*

*Aștern peste noapte
izmă la căpătâi
de parcă un înger
aș vrea să mângâi.*

*Mă răsucesc în așternut
de parcă un înger
aș vrea să sărut.*

*Mi-e bine, Doamne,
ce bine!
De parcă un înger
se naște în mine!*

În largul tău

*Învață-mă
cum să mă simt
în largul tău,
suflete...*

În preajmă

*Fără amnar
se aprind vetrele.
În preajma
Duhului Sfânt
tac rugându-se
pietrele...*

Cel dintâi

*Cuiul morții
cel dintâi
mi se-nfige
în călcâi...*

Bacoviană

*Scriu, scriu, scriu,
dusă pe pustiu.
Scrisul mă seduce
scriu despre o cruce.
Cine mai desparte
dragostea de moarte?
Scriu, scriu, scriu
până nu-i târziu.
Scriu, scriu, scriu,
poate o să-nviu.
Când mă voi opri
mă vor răstigni...*

De pe umărul tău

*A mai apus un zeu
de când descos
de pe umărul tău
sidefiu
petalele de chiparos...*

Mă biruie jindul

*Mă biruie jindul
de contopire
cu Însuși Fiindul...*

O întoarcere

*Ies din fînță
ca dintr-o carcere.
Moartea aceasta
e o întoarcere...*

Inimă, tu

*Inimă – tu,
lectica
Domnului!*

Sâmbure înflorind

*Pântec rotund:
sâmbure înflorind
în aproapele...*

Umbre de lumină

*Cu gura arsă de nevină
mai lupt cu umbre
de lumină
și în acorduri triumfale
înalț în suflet
catedrale...*

Oameni

*Dragilor mei,
vă conjur,
nu trageți cu armele toți
sub stângul meu sân.
Inima-i plină
de aur și platină.
În aerul pur
vie rămân
cât timp cuvântul
nu mi se clatină...*

Sfâșiind secunda

*Unde-s lujerii de ghimpi
doar cu ei să mă alini,
sfâșiind secunda-n timpi
movii lujeri de ciulini?
Unde sunt ciulinii-crini,
căci suntem ca doi străini.*

Trecere

*Os cu os
mă descos.
Pas cu pas
urme las.
Fir cu fir
mă prefir.
Lepăd piei,
anii grei.
Curg, curg, curg
spre amurg.
Chip durut
intru-n lut...*

Îmi iau poezia

*chezașă
și-o trag peste trup
ca pe o cămașă...*

Singular, colectiv

*Nu plânge,
nu ai motiv.
Ți s-a dat
un destin singular
sugrumat de-un destin
colectiv.*

Autumnală

*Adorm pe brațul tău
pe când
o rază mă sugrumă
blând...*

Pune-mi semn

*Ține-mi inima în frâu
și cu stele pune-i brâu.
Strânge-mi talia subțire
cu inelul Tău de mire.
Când mă aflu la răscruce
însemnează-mă c-o cruce..*

Stare de duh

*Știi?
Mă conții.*

Umbra ta singură

*Cât cer deasupra-ți
cât cer
pe când umbra ta
singură
colindă prin lume..*

Țintă

*Mă-mbeți
cu parfumul de mosc
când mă privești
drept în ochi,
așa cum doar eu te cunosc,
blândă moarte.*

Logodna cu apă

*Urme de fântână
spartă
dau în vileag
logodna ta simplă
cu apa.*

Ca blândul Iov

*Scufundat într-o lacrimă
voi adormi plin de istov
ca blândul Iov;
Voi adormi
susținut de aripa
celui care din lut
m-a făcut...*

Apostolatul iubirii

*Flaconul cu apă de nard
pecetluit cu franjuri
de iarbă suavă;
sipetul ars
de torța iubirii –
miresme împărăștiindu-se
și părul – ca un ștergar
fastuos
despletindu-se din agrafe.
Lacrimi în țandări
spală și zvântă
picioarele sfinte...*

Iremediabil

*Pe coridoarele nopții
singurătatea
horcăie într-un
sinus!*

Care stea?

*Dintre atâtea
falsuri desăvârșite
cum poți ști
care stea e
adevărată?*

Amurg

*La lumina cernelii
cuprind cu brațele
orizontul
într-o superbă
îmbrățișare de adio.*

Scări de aer

*Cu ochii pe stelele
văduve
urc și cobor
scări
sprijinite de aer.*

Necunoscut

*Așa ai rămas
pentru mine:
necunoscut,
ca o icoană
nezugrăvită de
mână umană...*

Buzunarul absenței

*În târziul castanilor
caut umbra cuvenită
amforei mele de liniște
scoțând câte o batistă
din buzunarul absenței
pentru fiecare cuvânt
dispărut ca un ac
prin urechile timpului...*

Stare de urgență lirică

*De șaptezeci și șapte
de ori câte șapte
m-am înfierbântat
și-am plâns frenetic
în ropote
pentru liniștea
pe care vreau azi
să ți-o strecor
cu de-a sila, în suflet..*

Supusă memoriei tale

*Cad cu fruntea
pe sufletul tău
sommoros
în spațiul dintre carne
și os,
acest ermitaj –
loc de dispută pentru
celulele vidului.*

*Astfel mă aflu supusă
memoriei tale
o formă a (pre)vederii
rostogolindu-se – stea –
pe firmamentul absenței.*

De bună voie

*Bieți clauni făcând reverențe,
așa-zisei nunți de rutină,
noi nu suntem decât
mânuitorii iscusiți de butoane
simulând cu fervoare
moda căzutului în genunchi,
confundând deseori iubirea
cu satisfacerea simțurilor,
într-un timp când*

*nici beteala nici voalul
nu mai păstrează aceleași
mirosuri
iar pânza nupțială
scăldată-n vopsea purpurie,
din umbră, licită vânzarea.*

Ardere înaltă

*Neliniștită, mă-nalț
aidoma flăcării
care se consumă pe sine,
înghițită de
propriii șerpi
arzând fără scrupule.*

Poetul

*Bolnav de înaltele
spații
vă tămăduiește cu
imensa
lumină lăuntrică...*

Hiperacuzie

*Aud respirarea greoaie
a unui întreg
eșafodaj de cuvinte
apăsând pe umerii
delicați
ai văzduhului...*

Absență

*Gândul meu
se insinuează
prin arcada ferestrei
în odaie la tine
izbindu-se
de fumul gri-albăstrui
al tulburătoarei
absențe...*

Halo de speranță

*Gresia fiecărui cuvânt
umezită de roua
cu miremele iuți
ale trupului verii.
Respirație pribegind
printre coapse de blând*

*minotaur.
Efemer adăpost
între galbene scoarțe
ca și cum singurul
drum de-nceput,
închis ar pieri
într-un halo de speranță.*

Setea din trup

*O stranie respirare
își află sălaș samavolnic
în jarul materiei tale.
Rigoare impusă,
terapeutică,
pe când adulmecii cu
dulce nesaț
nebănuite esențe.*

*Setea din trup
amenință echilibrul,
despică prima zăpadă
a sângelui
și dezlănțuiește
ispitele!...*

N-ai știut nimic

*Cu mers imperfect
ai venit
în viscolu-nceputului.
Parcă plecând ai venit
presărând
licori și smirnă prin aer,
mireasmă de crin și agave.
Un zar pierdut
ce-a fost câștigător.
Sunt lucruri
descifrate pe degete
ca niște noduri semantice...*

În nemărginire

*Suavă germinație
de duh
sub orizontul tainic
îngăduit privirii.
Trupuri fosforescente
se rășfrâng,
exultând de candoare,
în nemărginire...*

Aici pe pământ

*Columbe-nfoiate
risipite-n ether
cuvintele-n care
și astăzi mai sper.
Din venele lor
beau lapte și miere.
Și cui să le dărui
când nimeni
nu mi le cere?*

Mers pe vocale

*Un nimic învelit
de-o nălucă,
mers imperfect
pe vocale
greieri suiți
pe-o ulucă...*

Cântata profana

*Nu mai putem să zăbovim
făgăduința e prea grea.
Suntem prea timp
să mai fugim
din calea stingerii
de stea...*

Scrii pe aer

*În timp ce vânători
iscusiți
împușcă balene și foci
în arhipelaguri nipone
cineva mereu pleacă,
cineva mereu vine
iar tu scrii pe aer
un prolog nesfârșit
cu sughituri
impare...*

Într-o noapte

*Incendiată de alb
într-o noapte
cu insomnii de cristal,
străbătând pieziș
drumul până la șansă
vei desăvârși
scheletul unei idei
fără să bagi de seamă
cât e de inutil...*

Oglinda întoarcerii

*din propria-ți umbră
(înecată de prea sumbra lumină),
cu sângele zgâriat
de secunde
traversând franțe de vis,
italii de spumă și ceață.
Cine și cu ce rost
își ascute gheare cumiști,
să sculpeze statuia ta
ecvestră
în oglinda întoarcerii?...*

Epitalam

*Din ce în ce mai puțină
nevoie de vocile noastre.
Cântecele se cântă
pe sine,
- suav epitalam –
Celelalte accesorii
sunt palide sosii
subțiate-n ether,
ale singurei unități
perceptibile: tu.*

Nu cunosc jind

*Rănesc pământul
cu tălpile goale.
Oasele mele
s-au subțiat în adânc
în finissime,
de liniște grele,
secunde.
Nu cunosc jind
pentru nici o venire
pe lume...*

Ce-a fost de spus

*La spectacolul sângelui
clocotind de sughițuri
țin frâiele anilor
pentru repetiția generală.
Ce-a fost de spus
s-a tot spus.
În noaptea avanpremierii
uit cu desăvârșire
toate replicile
pe când ursitoarele
strecoară lacrimi fictive
în dansul condurilor...*

Convenție

*De nesuportat
caznelor
la care este supus
creatorul himerelor,
pentru unicul scop
de a-i face pe oameni
să zâmbească
în silă...*

Curcubeu

*Aer împietrit
în culori
și miresme...*

Radiografie

*Sufletul meu –
o știmă cu note suave
ronțăite de carii
atâtor îndoieli
și neliniști.*

Euharistie

*Partea stângă a sufletului
peste partea dreaptă
a sufletului
suprapuse perfect;
spinii din trup,
inima plină de pietre
mărunte, mărunte;
străinătatea privirii –
căușii de pumni înghețând
răsuflarea:
gesturi-năluci se-nfășoară
în voaluri de purpură;
azima frântă ca pentru Cina
cea de pe urmă,
ambrozia sângelui
inundând încăperile Cerului
de unde Cel Răstignit
ne iartă păcatele...*

Rugă

*Dă-mi Doamne
să beau
din Lumina măiastră
pe care eu
o numesc
Dumnezeu...*

Curgere lină

*Timpul meu personal
este egal
cu o curgere lină
de pură lumină.
Scânteii alunecând
feeric
printre fărâme
de-ntunerice...*

Iconostas lăuntric

*Să rostești atâtea
silabe
cât doar e nevoie
ca să te faci auzit
în clipa când cerul
dispare subit
în sinele tău,
contopindu-se cu
iconostasul lăuntric!*

Sub raza-ți blândă

*Vreau să mă semeni,
Doamne, adânc,
în bun pământ,
să nu mă tem de ploaie
ori de vânt...
Și-ntr-un târziu
din aspru, reavăn glod,
să cresc
sub raza-ți blândă
și-n soare să dau rod...*

Lacrima

*Lacrima
cu care plâng
pentru Tine vreau
s-o frâng.
Pentru Tine s-o păstrez
ca pe-un viu zălog
la crez...*

Pârgă

*M-ai ales
întru iubire
pârgă
pentru nemurire...*

Noland

*Iubire – tu
pământ al nimănu.
Zâna cometelor
se lasă așteptată.*

Auroră

*Exodul luminii
devorând
bucătură cu bucătură
zariștea asimetrică...*

Duh milos

*Ce pace sfântă!
Duhul milos
mi se împlântă
până la os!*

O nouă tâlcuire

*Lasă-mă să-ți trăiesc
viața, o clipă,
în universul cel nevăzut,
să urc în trupul morții tale,
și trecerea mea
mistuire de spirit
prin tine,
jertfă curată să nască,
pe crucea răscumpărării,
o nouă tâlcuire a vieții
și a morții...*

Euharistie II

*Din icoane mă îmbie
sfinte flori de
semenic,
sfânt Cuvânt
de carne vie!*

Epifanie

*Lacome limbi de purpură
se devoră una pe cealaltă.
Mănunchiuri de ochi
mușcă orizontul.
Fiecare e înlănțuit
și dezlănțuit totodată
în sine.*

Duh de rugăciune

*Jertfa Ta de pe
altare
- aerul de respirație –
Geamăt mistuit pe strune
într-un Duh
de rugăciune.*

Gol plin

*Sufletul meu
o urnă plină
cu particule infinite
de azimă...*

Poem alb

*Tăcere –
văzduh suspendat
într-o îmbrățișare
furată...*

Arabescuri

*Promisiuni
pietre azvârlite-n
fântâni
stârnind cercuri
concentrice
de dor și neliniște...*

Ca~ntr~un vitraliu

*Suspendată de-un fir
de la zenit la nadir
execut acrobații
vlăguită de-atâtea ovații
și prăbușindu-mă
într-un ropot
de aplauze
ca-ntr-un vitraliu
pe masa de vivisecție...*

Mit

*Pe Olimp
se despletesc
secundele
de mirajele
umbrei...*

Arheologie

*Inscripții
pe o tăbliță
de-argilă
despre o fără de
seamă
idilă...*

Cercul de cretă

*Într-un ochi
un soarece alb
ronțăie lacom,
cercul de cretă...*

Limbajul mâinilor

*Storuri albe
peste neșansă
limbajul mâinilor
memorând.
Învăț să mă slujesc
de propriile arderi.*

Viatic

*Cortul trupului
să-l depun cu smerenie
ca pe o piatră
la edificiul
celui care mi-a dat
aerul de respirare
din sfântul lăcaș
de iubire
al unui viatic...*

Niciodată de-ajuns

*să te iubesc
cu prisosință
fără gândul ascuns
că niciodată
nu va fi de ajuns!*

Poem rond

*Bărbați
cu inimi dorminde;
femei cu trupuri mai treze
decât inimile –*

*Un coltuc de cuvânt
mai stăruie în timp ce
ultimul vis
se destramă din ochiul
încătușat în orbite...*

Soare ascuns

*Nimic nu mă mai
atinge.
Nici șoaptele-ți
incitante,
nici rugămintea aproape
umilă,
nici jubilația extazului
în adorare de sine.
Astăzi mă luminezi
ca un soare
ascuns.*

Sufletul apei

*Însetații așteaptă
să-și mântuie arșița
sub umbră de eucalipt
iar apa
se golește de conținut
rămânând doar pojghița rece
a unui aer împins
până la orizontul extrem.*

*Întețindu-se molcom
- sufletul apei -
în luptă cu aerul rău.*

*Oxigenul nesaturat,
mâzgă a luminii lăuntrice.
Lacrimi de lemn
putrezesc catargul
întoarcerii.*

Mântuitor

*Singur în mijlocul vostru
călcând pe fisurile
rămase în urma seismului,
iată-l, se-apropie,
ridicând pe grumaji
lemnul tare ca fierul
de clopot,
lemnul intens rezonând
al fărădelegilor lumii...*

Împreună cu umbra

*Îngeri plutesc
pe Calea Domnească.*

*Împreună cu umbra
mă mirui de dor
călcând imperfect...*

Stare de susur

*Permanentă
stare de susur,
soare năucitor,
cotidian – a trăi –
sub cupola absurdului
câmp fără nimb.*

Calm

*Noapte,
vino să mă-nveleşti
cu privirea!*

Uzurpare de linişti

*Între naştere şi murire
uzurpare de linişti.
Un copac răsădit
şi uitat
îţi divulgă sentinţa:
deja s-a prelins
viitorul...*

În noi înșine

*Ca o floare de
eucalipt
deschisă în aspru
deșert
 sila -
și umbra ei
în noi înșine...*

Aparență

*Supune-te limbă și curgi
spre unicul drum înainte –
Cuvântul.
Gură sălbatică – taci!
Dedesubtul cuvântului –
gândul...*

Consecutiv

*Cariatidă matură
în arhipelagul de vis
al absenței
în vreme ce tu mă ignori,
consecutiv,
mă luminez, mă întuneric...*

Cu privirile inimii

*Mă uit la sufletul tău.
Mă uit cu privirile inimii.
Ca printr-o lacrimă.
Ca printr-un grăunte
de chihlimbar mă uit.*

*De pe tărâmurii pustii
se aude ecoul
Litaniei Lauretane...*

Vremea uitării

*Vine sortită
vremea uitării,
birul iertării
fiind plătit.*

*Vine sorocul
viselor foste
când nenorocul
- pom desfrunzit -
în loc să te coste
e gratuit.*

*Vine degrabă,
vine ițit,
vremea iertărilor
și-a împăcărilor
fără sfârșit...*

Scame în vânt

*Mirabilă facere
magic cuvânt
os de lumină
în trup de pământ!*

*Sculptură pe aer,
nescris legământ,
limpede vaier
- har deopotrivă -
celor ce sunt
fără știință
scame în vânt!*

De atâta iubit

*Mă dor irișii
de atâta privit.
Mă dor urechile
de prea auzire.
Inima mă doare
de atâta iubit.
Doamne, de când m-ai luat
în stăpânire!*

Astfel...

*Să locuiesc în a fi
alături de Cel
care vrea să-și
împartă cu mine
dreptul la noapte
și zi.*

Poem

*Dumnezeu
mi-a scris
pe tablele inimii
un poem:
Lutul ființei tale
să-l plăsmuiești
aidoma chipului blând
al Neprihănitei...*

Treptat

*Partea cea
muritoare din tine
- mană curată -
înghițită hulpav
de viață flămândă...*

Duh reînnoit

*M-am scăldat
în ploaia de rouă
a Duhului Tău Preasfințit,
până, Doamne, am simțit
sufletul meu
reînnoit...*

De-aș putea

*O Doamne,
de-aș putea să-ți șterg
sudoarea frunții
cu surâsul meu!*

Am putere să sper

*că-ntr-o zi o să-ți cer
să mă însoțești
într-un colț însorit de grădină
spre ținuturi cerești
la nesfârșita lumină...*

Deschide-ți ochiul

*Deschide-ți ochiul
vederii,
ochiul din suflet,
cel treaz
și îndoiala ucide-ți.
Deschide-ți ochiul
din minte
să-ți afli divina
sorginte...*

Crâmpei de lumină

*Ochii mei mângâie
întunericul dimprejur
și-ntr-un imens
clar-obscur
în curgere lină
numele tău se prefîră
într-un crâmpei
de nespusă Lumină...*

Cine, stavilă să pună?

*Cine poate să afle
hotarele
vrerii divine
sau cine
stavili poate să pună
Soarelui să nu mai
răsară,
să nu mai apună?...*

Spre paradis

*Brațele larg
ca un catarg
și le-a întins,
și răstignit
ne-a netezit
drumul de vis
spre Paradis.*

Oaza numită Isus

*Stele se frâng și se sting
norii plâng când se-ating.
Sori cu sori explodează,
pământul vibrează.
Loc liber nu prea este
sub cer;
iar omul, stingher,
cu jind privește în sus
ca oaza numită Isus...*

Cuvântul tău

*Cuvântul tău e ploaie
pentru mine,
mă spală, mă înviorează,
pământul inimii
îl ară
și tot lăuntrul
mi-l fertilizează...*

Am văzut lumină

*Desăvârșită jertfă
și senină.
Prin moartea Sa
eu am văzut
Lumină...*

Lacrima ta

*Mă înarmez
cu răbdare și dor
și vin să-ți șterg
cu iubire
lacrima ta de ivor...*

În sinele meu

*Să mă las locuită
de lumină și taine
lepădând anotimpii trecuți
ca pe haine;
Orele toate – făpturi înrudite
să se predea
în mâinile mele smerite.
Apoi să aștept,
odată cu luna,
Cuvântul cel Întrupat
în sinele meu
totdeauna...*

Pe creștete de sfinți

*E ora când
cu glas de taină
ne cheamă blând
părinții din părinți.
Se-nalță spre cupole
rugi fierbinți.
E ora când se-aprind
aureole
pe creștete de sfinți...*

Îmi ești

*În restriștea mea
adâncă,
mi-ai fost stâncă.
În căderea mea ușoară
mi-ai fost scară.
În umbrita mea culoare
ai fost raza mea de
soare.
Până și-n rostogolire
îmi ești sprijin
și iubire...*

Stăpân pe umbre

*Cineva mi-a furat
mersul.
Printre atâția pași
nepotriviți,
unde să-l caut
când nici pe
propria-ți umbră
nu mai pot fi stăpân
absolut?*

Inutile

*Sub brad
zac uitate
în ambalaje atrăgătoare
câteva cuvinte
ce nu vor fi nicicând
despachetate.*

Prea târziu

*Și când ajung
înfășurată-n viscol
cineva așteaptă
demult
să mă lege în funii
și să mă trimită
fedeleş,
la punctul de plecare...*

Mă nasc repetat

*Îmi sfâșii sufletul
în bucăți
și-l așez în palmele
voastre
ca niște căngi iluzorii.
E ca și cum
pe mine însămi
mă nasc repetat
uitând placenta în
propriile mele viscere
și apoi îmi abandonez
fătul sufocat
de prea mult ozon,
într-o gară pustie...*

Noaptea

*Mă furișez
și dispar
înghițită de
propria-mi umbră...*

Blues pe oglinda concavă

*Hai să dansăm
un blues de adio,
iubite,
un blues pe oglinda
concavă,
să să tropăim în stil
country.
Mâine va fi o zi ca oricare,
nimic nu ne va opri
să gustăm lentoarea cenușii.
Let's go to dance,
sweet heart,
aruncă-ți verigile-n mare,
nici un cuvânt despre
fructul iubirii defuncte.
În livezile paradisului risipit
de mâine fi-vom liberi!*

Mâinile trupului, mâinile inimii

*Întinse – mâinile trupului
în timp ce mâinile inimii
zăbrelite,
cu pumni învârtoșați
în care se ascund
semințe-nflorite-n pământul
de suflet,
în ochi de cuvânt,
unde nu mai răzbate
isopul izbăvitor
iar apa moare și ea
zgribulită de frigul
mocnind, al ispitei...*

În iubire eternă

*Duhul lumesc și
duhul ceresc
în carnea mea cresc.
Nădejdea trimisă de cer
o tac și o sper.
Inima mea se prosternă
în iubire eternă.
Nu tac în zadar.*

*Într-un târziu aflu har.
Harul cel sfânt al iubirii
Aceluia
de la care purced
toate minunile firii...*

Confesiuni

*Neîntoarceri
hăituindu-se-n cerc
- deziluzii –
fără zi de duminică.
Gând în spirală,
ploi cu duiumul,
arome, ispite,
mărturisiri fără rost.*

*Toate porțile ferecate
acestui arhitect
și constructor
de fum...*

CUPRINS

I. Lacrimi de mir 3

II. Zăpadă în flăcări 97; Fulg arzător 101; Loveless 101; Vampirism 101; Lauri 102; Inside 102; Acest poem 102; Biciuit de sărutul 103; Pe când 103; Printre degete 103; De nicăieri 104; Ca o regină 104; Aproape departe 104; Neliniști și umbre 105; Pur și simplu 105; Cum risipește florarul 105; În propria-mi fire 106; Amurg 106; Stele fierbinți 107; Aș vrea 107; Crepuscul de veac 107; Fără tine 108; În aceeași clepsidră 108; Ești 109; Melancolii funciare 109; Spațiu de jind 110; Fără tine 110; Altminteri 111; Niciodată aceeași 111; Atâtea făpturi 112; Nicio aureolă 112; Impromptu 112; Așa cum apari 113; Intenții la vedere 113; Fiindul și durutul 114; Nimb 115; Pasărea sinelui 115; Văltoarele vârstei 116; Barbarii 116; Fecunditate 116; Câți văd 117; Așa cum se deschide un crin 117; Adorație fără cuvinte 118; Devenire 118; Această mamă 119; Cuvânt vulnerabil 119; Precum mirii 120; Neliniștea dintre 120; Măinile mele 121; Stele lăuntrice 121; Schiță-n creion 121; Cu un deget 122; Împotriva iubirii 122; Aici 122; Văd creștetul 123; Râu în alunecare 123; Sigla inimii 124; Singurătatea poetului 124; Lecții de liniște 125; Aerul de respirație 125; Să mă-nalț 126; Pace înaltă 126; Lăsați-mă singură 127; Zăpadă în flăcări 127; Contra curentului 127; Travesti 128; Design 128; Nu știu 129; Fericit fără pricină 129; Mers pe foc 130; Floare de colț 130; Spaimă atavică 130; În timp ce 130; Cât mai departe 131; Într-o chilie 131; Pe umerii moi 131; Cad victimă 132; În toi de iubire 132; In se 132; Nu vreau decât 133; Desfid 133; Te privesc 133; Umiliința trufiei 133; Această clipă 134; La capătul 134; Năluciri 134; Rugă 135; Ești Doamne 135; Excelsior 135; Euharistic 136; Maternitate 136; Isus 137;

Pământ de cuvânt 137; Dansul mâinilor libere 138; Cât doar o fărâșă 138; Spleen 138; Lumina din sânge 139; Deasupra apei 139; Suflet reflexiv 140; Singura cale 141; Când mângâi 141; Crucea de cuvânt 142; Guașă 142; Spre Empireu 143; Ritual 143; Solilocviu 144; Aer utopic 144; Rozariu 144; Spațiu nedefinit 145; Fără ca tu 145; Spleen 146.

III. Răspântii de sine 147; Destin 149; Ca dintr-un somn 149; Sete 149; Miracol incert 150; Jurnal de credință 150; Alb uimit 151; Vești despre tine 151; Nescrisă poemă 152; Doamne, mă doare 152; Dor 152; O mănăstire 153; Abia când Selene 153; Spleen 154; Creion 154; Ești 154; Cosmos vegetal 155; Ca un poem rătăcit 155; Stele ale târziului 156; Duh sfânt 156; Muzica inimii 157; Cerul pe dinlăuntru 157; Pe neobservate 157; Părtașă cu sine 158; Vârstele spiritului 158; Singurătate 158; Veac bolnav 159; Compromis 159; Diamant de rouă 160; Acrobat pe aer 160; Azur 160; Acum și de-a pururi 161; Instantaneu 161; Crai nou 162; Vis cu iele 162; O devenire 163; Doar mâinile 163; Singurătate 164; Ca pe o petardă 164; Fieste 164; Aluatul bun 165; Doamne! 165; Chemări spre adânc 166; Strigare de dragoste 166; Rugă sculptată 166; Printre cuvinte 167; Fire de lumină 167; Cu respirarea 167; În tânărul grâu 168; Ca pietrele 168; Jind 168; Moise 169; Mângâi cerul 169; Urme 169; Castel interior 169; Cuminecătură 170; Cui să fi fost 170; Câtă iubire 170; De parcă un înger 171; În largul tău 172; În preajmă 172; Cel dintâi 172; Bacoviană 173; De pe umărul tău 173; Mă biruie jindul 174; O întoarcere 174; Inimă, tu 174; Sâmbure înflorind 174; Umbre de lumină 175; Oameni 175; Sfârșiind secunda 175; Trece 176; Îmi iau poezia 176; Singular, colectiv 176; Autumnală 177; Pune-mi semn 177; Stare de duh 177;

Umbra ta singură 177; Țintă 178; Logodna cu apa 178;
Ca blândul Iov 178; Apostolatul iubirii 179;
Iremediabil 179; Care stea? 179; Amurg 180; Scări
de aer 180; Necunoscut 180; Buzunarul absenței 181;
Stare de urgență lirică 181; Supusă memoriei tale 182;
De bună voie 182; Ardere înaltă 183; Poetul 183;
Hiperacuzie 184; Absență 184; Halo de speranță 184;
Setea din trup 185; N-ai știut nimic 186; În
nemărginire 186; Aici pe pământ 187; Mers pe
vocale 187; Cantata profana 187; Scrii pe aer 188;
Într-o noapte 188; Oglinda întoarcerii 189;
Epitalam 189; Nu cunosc jind 190; Ce-a fost de
spus 190; Convenție 191; Curcubeu 191;
Radiografie 191; Euharistic 192; Rugă 192;
Curgere lină 193; Iconostas lăuntric 193; Sub raza-ți
blândă 194; Lacrima 194; Părgă 195; Noland 195;
Auroară 195, Duh milos 196, O nouă tâlcuire 196;
Euharistic II 196; Epifanie 197; Duh de rugăciune 197;
Gol plin 197; Poem alb 198; Arabescuri 198; Ca-ntr-
un vitraliu 198; Mit 199; Arheologie 199; Cercul de
cretă 199; Limbajul mâinilor 200; Viatic 200;
Niciodată de-ajuns 200; Poem rond 201; Soare
ascuns 201; Sufletul apei 202; Mântuitor 203;
Împreună cu umbra 203; Stare de susur 204; Calm 204;
Uzurpare de liniști 204; În noi înșine 205;
Aparență 205; Consecutiv 205; Cu privirile inimii 206;
Vremea uitării 206; Scame în vânt 207; De atâta
iubit 208; Astfel 208; Poem 209; Treptat 209; Duh
reînnoit 209; De-aș putea 210; Aș putea să sper 210;
Deschide-ți ochiul 210; Crâmpei de lumină 211; Cinc,
stavilă să pună? 211; Spre paradis 212; Oaza numită
Isus 212; Cuvântul tău 213; Am văzut lumină 213;
Lacrima ta 213; În sinele meu 214; Pe creștete de
sfînți 214; Îmi ești 215; Stăpân pe umbre 215; In-
utile 216; Prea târziu 216; Mă nasc repetat 217;
Noaptea 217; Blues pe oglinda concavă 218; Măinile
trupului, mâinile inimii 219; În iubirea eternă 219;
Confesiuni 220;

Tipărit la **S.C. GRAFPRINT S.R.L.**
Galați, str. Odobești, nr. 1 Bis
Tel/fax: 0236.318440